

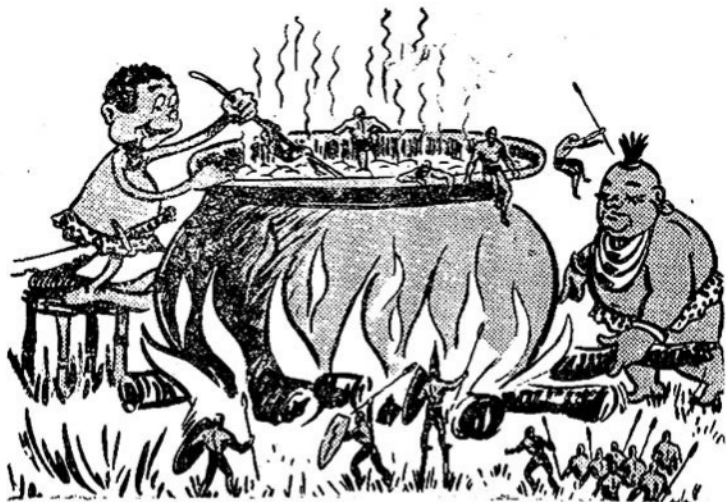
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**Ο ΓΥΑΛΙΝΟΣ
ΓΙΓΑΝΤΑΣ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΓΥΑΛΙΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

ΟΙ ΣΩΤΗΡΕΣ
ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ο μαύρος γίγαντας Γιαχάμπα είναι ύπουλος άνθρωπος. Έχει καρδιά χροκόδειλου. Ψυχή τίγρης! Τ' όνειρο τής ζωής του είναι νά εξοντώσει τόν Ταρζάν και τόν Γκαούρ. Νά γίνει αυτός αφέντης κι' Αρχοντας τής Ζούγκλας.

Έτσι, στήνει κι' αυτή τή φορά παγίδα. Πιάνει σ' ένα μεγάλο γερό δίχτυ τόν Γκαούρ και τή Τζέιν.

Διατάζει τούς άγριους μαύρους νά τούς δέσουν σέ δυο

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

γερούς πασσάλους.

Έτσι και γίνεται.

Ο Γιαχάμπα είναι άφθαστος στό πέταγμα τού μαχαιριού. Γιά νά διασκεδάσει τώρα, ρίχνει μεγάλα φτερωτά μαχαίρια. Τά καρφώνει μέ καταπληκτική τέχνη στους πασσάλους. Σύρριζα στά κορμά και στά κεφάλια τών δυο θυμάτων του.

Εκείνη τή στιγμή φτάνει μέ μιά πτητική συσκευή κι' ό άπαίσιος Κράουζ. Μαζί μέ τόν Ποκοπίκο. Αυτόν τόν σηκώνει στά

του πόδια τὸ μεγαλόσωμο κοράκι τοῦ Γκαού.

Ὁ Νᾶνος εἶχε εἰδοποιήσει τὸν κακοῦργο Ἐπιστήμονα. Νόμιζε πὼς θάτρεχε νὰ σώσει τὸ μελαψὸ γίγαντα καὶ τὴ Τζέιν.

Ὅμως ὁ «Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος» χαίρεται πὺν ὁ Γιαχάμπα θὰ τοὺς σκοτώσει.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ πανώρια συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν, περνᾶνε στιγμὲς τραγικὲς. Λίγο νὰ κάνουν πὼς ξεφεύγουν τὰ τρομερὰ μαχαίρια τοῦ μαύρου γίγαντα, θὰ καρφωθοῦν στὰ στήθια τους. Στὰ κεφάλια τους.

Ἀλίμονο! Τώρα ὁ κακοῦργος ἐτοιμάζεται νὰ παῖξει τὸ παιχνίδι τοῦ Χάρου:

Ἀρπάζει ἓνα ἀπ' τὰ φτερωτὰ μαχαίρια. Κλείνει πρῶτα τὰ μάτια του. Κάνει νὰ τὸ καρφώσει στοὺς πασσάλους. Ἐκεὶ ποῦναι δεσμένοι πισθάγκωνα οἱ δυὸ σκλάβοι.

Μὰ δὲν προφταίνει. Σαφνικὰ τρομαγμένη φωνὴ σχίζει τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας:

-- Τὸ παιδί μου! .. Τὸ παιδί μου! ..

Ἦναι ἡ Τζέιν. Ἐχει ἀκούσει τὸ βόμβο τοῦ Ρομπότ. Ξέρει πὼς μέσα σ' αὐτὸ βρίσκεται κι' ἡ Κόρη τῆς!

Θυμώσατε, ἀλήθεια; Πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Κράουζ εἶχε ὁμολογήσει στὸν Γκαούρ καὶ σ' ἐκεῖνη, πὼς ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα ἦταν πραγματικὰ παιδιὰ τους! ..

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ τεράστιο Ρομπότ πλησιάζει...

Ὁ Γιαχάμπα πούχε κλείσει τὰ μάτια γὰ νὰ πετάξει τὸ μαχαίρι, τ' ἀνοίγει τώρα. Κυττάζει ψηλὰ τρομαγμένος.

Μὰ κι' ὁ Κράουζ ἀντικρῦζει μὲ δέος τὸν ἀτασλένιο γίγαντα τῶν οὐρανῶν!.. Βάζει ἀμέσως σὲ λειτουργία τὸν ἔλικα τῆς συσκευῆς πούχει ἑλῶσει στὴ γάχη του. Πετᾶει. Χάνεται σὰν φάντασμα στὸ σκοτάδι τ' οὐρανοῦ.

Στὸ μεταξύ ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα φτάνουν μὲ τὸ Ρομπότ στὸ μέρος πού βρίσκονται ὁ Γιαχάμπα κι' οἱ ἄλλοι. Ρίχνουν ἀπὸ ψηλὰ δυνατὸ προβολέα. Ταυτόχρονα καὶ μιὰ μικρὴ ναρκωτικὴ βόμβα.

Σκᾶει κοντὰ τους μὲ δαιμονισμένο κρότο.

Στὴ στιγμὴ ὅλοι ναρκώνονται. Πέφτουν κάτω ἀναίσθητοι.

Οἱ δυὸ Νέοι κατεβαίνουν τώρα μὲ τὸ Ρομπότ. Λύνουν γρήγορα τοὺς γονιούς τους ἀπ' τοὺς πασσάλους. Βάζουν στὰ ρουθούνια τους νὰ μυρίσουν τ' ἀντίδοτο τοῦ ναρκωτικοῦ. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ συνέλθουν.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα δὲν ξέρουν πὼς ὁ ἄρσενος ἔχει ὁμολογήσει πὼς εἶναι παιδιὰ τους. Γι' αὐτὸ βιάζονται νὰ φύγουν γρήγορα. Νομίζουν πὼς μόλις συνέλθουν θὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν. Ἀφοῦ πιστεύουν πὼς εἶναι οἱ δολοφόνοι τῶν χαμένων παιδιῶν τους.

Πρῶτῃ ἡ Θύελλα σκύβει μ' ἀγάπη. Φιλάει στὸ μέτωπο τὴν πανώρια Μητέρα τῆς. Ἀμέσως κι' ὁ Κεραυνός. Φιλάει στὸ μέτωπο τὸν ἀναίσθητο Πατέρα του...

Πηδᾶνε οὐδέποτε στὸ Ρομπότ. Βάζουν σὲ κίνηση τὴς τρομερῆς μηχανῆς του. Ἀπογειώνονται.

Ταυτόχρονα σχεδόν, ὁ Γκαούρ κι' ἡ Τζέιν συνέρχονται. Ἀνοί-

γουν τὰ μάτια. Νοιώθουν πὼς εἶναι λεύτεροι. Καταλαβαίνουν πὼς ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα τοὺς ἔχουν σώσει. Πετιῶνται ὀρθοί. Φωνάζουν ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦν :

— Κεραυνέ !.. Θύελλα !.. Ἀγαπημένα μας παιδιά !..

Οἱ δυὸ Νέοι, δὲν ἀκοῦνε φυσικά τίποτα. Ὁ ἔλικας τοῦ Ρομπὸτ κάνει τρομαχτικὸ θόρυβος !..

Με τὸν προβολέα τοὺς ψάχνουν τώρα τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ζητᾶνε νὰ βροῦν τὸν Κράουζ. Νὰ τὸν ἐξοντώσουν... Τὸν εἶχαν δεῖ πρὶν λίγες στιγμὲς νὰ πετάει μὲ τὴ συσκευὴ στὸν οὐρανό... Νὰ χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Η ΓΚΑΟΥΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ... ΓΚΑΟΥΡ !

Εἶδαμε τὸν τετραπέρατο Πίζ ν' ἀφήνει τὸν Ποκοπίκο στὰ ψηλά κλαδιὰ κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Καὶ νὰ τώρα : Μόλις τὸ Ρομπὸτ φεύγει, πηδάει κάτω. Ἀντικρῦζει ἀναίσθητους τὸ Γιαχάμπα καὶ τοὺς ἀραπάδες. Τραβᾶει μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη κι' ἀνάπηρη χατζάρα του. Ἀναστενάζει βαθιά :

— Ἀμάν, σκοτωμένε γιὰ σφάξιμο !.. Ὑπερικόπωση θὰ πάθω ἀπόψε, ὁ φουκαρὸς !

Ἡ Τζέιν τραβᾶει τὸ πιστόλι της. Σημαδεύει στὸ κεφάλι τὸν ἀναισθητο Γιαχάμπα...

Δὲν προφταίνει νὰ τραβήξει τὴ σκανδάλη. Ὁ Γκαοῦρ μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται κοντά. Τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι.

— Μὴ Τζέιν !.. Ἀφοῦ εἶναι ἀναισθητος. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ γὰ προστατέψει τὸν ἑαυτὸ του.

Πῶς θὰ τὸν χτυπήσουμε ; Δεῖλοι εἴμαστε ; Γιὰ δολοφόνους ;

Ὁ Ποκοπίκο γίνεται ἔξω φρενῶν. Στριγγλίζει ἄγρια :

— Βρὲ θὰ μᾶς ἀφήσεις νὰ κάνουμε δουλειὰ μας ; Ὁχι, ἀδερφέ !.. Ἡ... γκαουρσύνη σου φτάνει μέχρι βλακεία !.. Βρὲ ἂν δὲν τὸν καθαρίσουμε, πὼς θὰ μᾶς... ἐκτιμήσει ; !

Κανένας δὲν τὸν προσέχει. Ὁ Γκαοῦρ παίρνει τὴ Τζέιν νὰ φύγουν...

Ὁ Νάνος βρῖσκει τὴν εὐκαιρία. Κατεβάζει τὴ χατζάρα του στὸ κεφάλι τοῦ κακοῦ μαύρου γίγαντα.

— Χράπ !

Ταυτόχρονα βγάζει πανηγυρικὴ στριγγλιά :

— Γκώωωωλ !..

Καὶ προσθῆτε :

— Πολὺ μυστήριος τυγχάνω, ἀδερφέ μου !.. Γιὰ πότε τις μασσᾶω τις ψυχάρες !..

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας βλέπει τὸ κακὸ ποὺ γίνηκε. Γυρίζει ἔξω φρενῶν. Ἀρπάζει τὸ Νάνο ἀπ' τὸ λαιμό. Τὸν δέρνει ἀλύπητα.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τις τρώει χωρὶς νὰ βγάξει λέξη. Ὅμως τὸ μπερντάχι συνεχίζεται. Τέλος κάποτε κάνει τὴν ὑπομονή. Τοῦ φωνάζει :

— Ἔ, μᾶστορα ! Ἐργολαβία τὴν πῆρες τὴ δουλειὰ ; Δὲν κάνεις καὶ κανὰ τσιγάρο, νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε !..

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Τζέιν σκύβουν σὲ λίγο πάνω στὸ χτυπημένο Γιαχάμπα. Φροντίζουν ὅσο μποροῦν καλύτερα τὴν πληγὴ του...

Ὅμως γρήγορα τὸν ἀφήνουν

καὶ φεύγουν. Καταλαβαίνουν πὼς ὅπου νᾶναι θὰ συνέλθει...

Ὁ Ποκοπίκο, λίγο πὺδ πέρα, τρίζει τὰ πονεμένα πισινά του. Μουρμουρίζει :

— Καλὰ πὺδ σᾶς ἔχω κι' ἐ-
σᾶς, ἡρωϊκά μου ὀπίσθια !.. Κά-
θε φορὰ πὺδ θὰ τύχη κανυγᾶς,
μὲ βγάξετε... παλικάρι !

Ἀμέσως γυρίζει στὴ Τζέϊν.
Φωνάζει :

— Ἐ, κυρὰ Τέτοια !.. Νὰ
κάνεις τοῦ μαντράχαλου ποδό-
λουτρο στὰ... χέρια !.. Καθότι
ὁ θρυλικὸς μου πισινὸς τοῦ τὰ
τάραξε στὸ... ξύλο !..

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟΥ ΧΑΜΟΥ

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας
μας, ἄς παρακολουθήσουμε τώ-
ρα τὸν Κράουζ.

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας
πετάει μὲ τὸν ἔλικα τῆς συ-
σκευῆς ποῦχει στὴ ράχη του.
Φτάνει γρήγορα στὸ μέρος πὺδ
βρίσκεται ὁ τεράστιος Πύραυ-
λὸς του.

Μπαίνει μέσα. Βάζει σὲ κίνη-
ση τίς μηχανές. Ἐκσφενδονίζε-
ται πάλι στὸν οὐρανὸ. Παίρνει
κατεύθυνση πρὸς τὴν Ἀμερικὴ...
Ἐχει πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ
ξαναγυρίσει στὴν πατρίδα του.
Νὰ πραγματοποιήσει μεπικὲς τρο-
μερὲς ἐφευρέσεις ποῦχει συλλά-
βει τὸ καταχθόνιο μυαλό του.
Ὑστερα νὰ βάλει μπροστὰ τὸ
μεγάλον ὄνειρο τῆς ἀμαρτωλῆς
τοῦ ζωῆς : Νὰ γίνῃ Ἀρχοντας
τοῦ Κόσμου ! Κουράγιος τῶν
Οὐρανῶν. Κατακτητὴς τοῦ Σύμ-
παντος, κι' ἀντίπαλος τοῦ
Θεοῦ !..

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα
πετᾶνε γιὰ τὸν βροῦν. Μὲ

τὸν προβολέα τοῦ Ρομπὸτ ψά-
χνουν τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύ-
χτας. Τίποτα. Ὁ κακοῦργος Ἐ-
πιστήμονας δὲν φαίνεται που-
θενά.

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρξάν βάζει
σὲ λειτουργία τὴ συσκευή τη-
λεοράσεως...

Καὶ νά : Στὸ φωτεινὸ καντράν.
παρουσιάζεται ὁ Πύραυλος τοῦ
Κράουζ. Πετᾶει ψηλὰ στὴ Στρα-
τόσφαιρα. Φεύγει ἀπ' τὴ Ζούγ-
κλα...

Χωρὶς νὰ διστάσουν παίρνουν
κι' αὐτοὶ τὴν ἴδια κατεύθυνση.
Τὸν ἀκολουθοῦν ἀπὸ μακρυνά...
Εἶναι περίεργοι νὰ δοῦν πὺδ θὰ
πάει. Πὺδ θὰ προσγειωθεῖ...

Ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ καταλά-
βουν, φεύγουν κι' ἐκεῖνοι. Τραβά-
νε γιὰ τὴ μακρινὴ κι' ἱπέραντη
Ἀμερικὴ !..

Ὁ Γκαούρ, ἡ Τζέϊν κι' ὁ Πο-
κοπίκο, ὅπως εἶδαμε, παρατᾶνε
τὸν ἀναισθητο Γιάχαμπα καὶ
τοὺς μαύρους του. Τραβᾶνε γιὰ
τὸ περήφανον ἑλληνικὸ βουνό..
Ἐκεῖ λένε στὸν Γκαούρ καὶ
στὴν Ταταμπού, τὰ καθέκαστα :

— Ὁ Κράουζ ὁμολόγησε πὼς
ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα εἶναι
παιδιά μας ! Σπλάχνα μας !..

Ἐκεῖνοι τοὺς ἀκοῦνε μ' ἀνοιγ-
μένονα διάπλατα τὰ μάτια. Διακου-
σμένοι τώρα ὅλοι, ἀποφασίζουν
νὰ ψάξουν τὴν ἱπέραντη Ζούγ-
κλα. Νὰ βροῦν τ' ἀγαπημένα παι-
διά τους. Νὰ τὰ σφίξουν μὲ λα-
χτάρα στὴν ἀγκαλιά !..

Ξαφνικά ὁ Ποκοπίκο ξεσπάει
σὲ λυγμούς :

— Μμ... Μμμμ... μμμ !..

Ὅλοι τὸν κυττάζουν παραξε-
νεμένοι. Ἡ Ταταμπού ρωτᾶει :

‘Ο Γκαούρ, ἡ Τζέιν, ὁ Γιαχάμπα κι’ οἱ ἀρπαῆδες τοῦ γέροντος
μὲ μίαν ἀνασῶθητοι.

—Τὶ ἔπαθες; Τὶ ἔχεις Ποκο-
πίκο;

‘Ο Νᾶνος, μὲ δάκρυα στὰ μά-
τια, τοὺς ἐξηγεῖ:

—Μμ... Ζηλεύω!.. Ἦθελα
κι’ ἐγὼ νᾶχω ἓνα παιδί!.. Μμ...
μμ!.. Ἐνα γιὸ λεβέντη καὶ
καραμπουζοκλή!.. Ὁμορφο καὶ
νταῖ σὰν κι’ ἐλόγου μου, μετὰ
συγχωρήσιος!.. Ἐγὼ νὰ σφάζω
κι’ αὐτός νὰ μετράει κεφάλια!..

‘Ολοι μαζί τώρα κατεβαίνουν
ἀπ’ τὸ βουνό. Ξεκινᾶνε νὰ ψά-
ξουν σὴ Ζούγκλα...

Δὲν προφταίνουν νὰ κάνουν
λίγα βήματα. Ξαφνικά παρουν-
σιάζεται μπροστά τους ἡ Χου-
χού. Ἐρχεται ἀναζητώντας τὸν
Ποκοπίκο της:

—Ἀχ χρυσό μου! Δὲν μπο-
ρεῖς νὰ σφανταχθεῖς πόσον σὲ
υποθύμησα!.. Ψοφῶ δι’ ἐσέ! Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο Νᾶνος τῆς ἀνταποδίνει τὸ
κομπλιμέντο:

—Κι’ ἐλόγου μου τὸ ἴδιο, μω-
ρή Μαιζέλ! Ψοφῶ γιὰ νὰ σὲ
γλιέτω... σπανίως!

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία ἔχει
μᾶθει τώρα τελευταία μιὰ γαλ-
λική λέξη. Τῇ λέει καὶ μὲ τὴν
Παριζιάνικη «ἀποφορά» της:

—Μεγσί, χρυσό μου!.. Μεγσί
ποὺ κακοχρόνο νάχεις!

‘Ο Ποκοπίκο κάνει πὼς θαυ-
μάζει:

—Μπράβο Χουχού! Φίνα τὰ
παρλενάρις τὰ Γαλλέικα!

—'Αμέες! Τὰ παρλεβού ἀπ' τὴν κοιλιὰ τῆς μήτηρ μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!..

Οἱ ἔρυνες συνεχίζονται γιὰ πολλὰς ὥρες... Χωρὶς ὅμως κα- νένα ἀποτέλεσμα. Τὸ Ρομπὸτ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Θύελλας δὲν φαίνεται πουθενά. Μὰ οὔτε κι' ὁ τεράστιος Πύραυλος τοῦ κακούργου Ἐπιστήμονα!..

Ἔχουν ὅμως πολὺ ξεμακρύνει. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχαν τραβήξει τόσο πέρα κατὰ τὸ βορριά...!

Τέλος φτάνουν σὲ ἀγνωστὴ κι' ἄγρια περιοχὴ. Πρώτη φορὰ ἀντικρύζουν αὐτὰ τὰ μέρη.

Ὅμως τοὺς κόβει τὸ δρόμο ἔ- να μεγάλο ποτάμι. Τὰ νερά του κυλᾶνε ἀργά. Ἦσυχα!..

Ὅλοι μαζί πέφτουν μέσα. Κο- λυμπᾶνε. Κάνουν νὰ τὸ περά- σουν...!

Ἡ Χουχοῦ χαχανίζει ναζιά- ρικα:

—'Αχ, καλὲ τί ἔπαθα!.. Ἀλη- σμόνησα νὰ πᾶρω τὸ μαγιὼ μου!.. Χά, χά, χά!..

Ὁ Νᾶνος τὴν παρηγορεῖ:

—Δὲν πειράζει, μαμζέλ!.. Τὰ «σκυλόψαρα» δὲν φορᾶνε τέτοια πράγματα!..

Ἀλίμονο!.. Τὸ Ποτάμι θά ναι στοιχειωμένο, φαίνεται! Ξαφνι- κά τὰ διάφανα νερά του θολώ- νουν. Ἀπὸ ἦσυχα ποῦναν, ἀγρι- εύνουν! Δὲν κυλᾶνε ἀργά ὅπως πρὶν. Τρέχουν τώρα μὲ δαιμο- νισμένη ὀρμὴ!.. Σὰν σίφουνας παρασέρνουν τοὺς ἔξῃ συντρό- φους...!

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Γκα- οῦρ, ἡ Ταταμπσού. ἡ Χουχοῦ κι' ὁ Ποκοπίκο, χαροπαλεύουν τώρα στὸ μανιασμένο ρεῦμα.

Ἡ Χουχοῦ ξεφωνίζει μὲ τρό- μο καὶ φρίκη:

—Καλὲ βοήθεια, καλέ!.. Θὰ βραχεῖ τὸ τσουλουφάκι μου!..

Ὁ Νᾶνος τῆς δίνει κουράγιο:
—Δὲν πειράζει, μωρὴ Μам- ζέλ!.. Στὸν ἄλλο Κόσμο ποὺ θὰ πᾶμε, τό... στεγνώνεις!..

Ταυτόχρονα ἀρπάζεται ἀπ' τὸ σβέροκο τῆς πυγμαίας. Πηδάει στὴ ράχη τῆς. Μουρμουρίζει ἐν- θουσιασμένος.

—Φίνα, ἀδερφέ μου! Θὰ τα- ξιδέψω καὶ μέ... μαούνα!

Ἀμέσως, καθάλλα στὴ Χου- χοῦ καθὼς βρίσκεται, τραβάει τὴ γιαταγὰνα του. Σκάει τρα- γουδιστὰ κι' ἓνα στιχάκι!

«*Εγὼ εἰμ' ὁ Ποκοπίκαρος*

μὲ τὴν τρελλὴ χατζάρα!

Ποὺ τὴ Χουχοῦ τὴν ἔκανα

θαλασσινή... γαϊδάρα.»

Ἡ πυγμαία διαμαρτύρεται:

—Καλὲ τί στοργυλοκάθισες στὴ ράχη μου; «Βενζινάκακο» μὲ πέρασες;

Ὁ Ποκοπίκο τὴ διορθώνει:

—Ὁχι. Βενζινακακία!

Τέλος τὰ μανιασμένα νερά, τοὺς ξυγόνουν τώρα στὰ χεῖλια θεόρατον καταρράχτη! Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ γκρεμοτσακιστοῦν στὸ ὑνὸ ἀφρισμένο βάραθρο!

Ὁ Νᾶνος τὰ χρειάζεται. Φω- νάζει στὴ «θαλασσινὴ του γαϊ- δάρα»:

—Ἀμάν, Χουχοῦκα μου, φρε- νάρισε! Πάτα φρένο καθ' ὅτι καήκαμε! Θὰ μᾶς χάψει ὁ Κα- ταρράχτης τοῦ... Νιαουγάρα!

Ἡ Χουχοῦ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

—Καλὲ δὲν ἀκούτε κῆρμε!

Νιαουγάρα τὸν λέει ! Χί, χί, χί !..
Χί, χί, χί !..

— Γιατί μωρή Μαιξέλ ; Πῶς
τὸν λένε δηλαδή ;

Μουρμουρίζει μὲ ὕφος :

— Καταραχάτης τοῦ... Γαργά-
ρα ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ποκοπίκο δὲν προφταίνει
νὰ ἐφαρμώσει ἐπὶ τοῦ σβερχὸς
της τὴν προσήκουσα στράκα !
Ταυτόχρονα, ὅλοι μαζί, γκρεμί-
ζονται στ' ἀτέλειωτο ὕψος βά-
ραθρο ! Χάνονται σὰ συνέφερα
τῶν λυσσασμένων ἀφρῶν !..

Σ Τ Η Χ Ω Ρ Α

Τ Ω Ν Π Ι Τ Σ Ι Ρ Ι Κ Ω Ν

Σὲ λίγο τὰ μανιασμένα νερά,
ρίχνουν τὴ Χουχού καὶ τὸν Πο-
κοπίκο ἔξω. Στὴν ἀριστερὴ ὄχθη
τοῦ μεγάλου Ποταμοῦ.

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Τα-
ταμπού κι' ἡ Τζέιν δὲν εἶναι
μαζί τους. Μὰ οὔτε καὶ στὸ πο-
τάμι φαίνονται πουθενά...

Ὁ Νάνος μουρμουρίζει θλιμ-
μένα :

— Αὐτοὺς κλάφτους ! Θὰ δού-
λεψε... μπουρμπουλήθρα πού θὰ
πῆγε καπινός !..

Ἡ πυγμαῖα ψιθυρίζει πέν-
θιμα :

— Ζωὴ σὲ λόγου μου, ποῦμαι
καί... ἀνύπανδρη κοπελλίτσα !
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Τώρα ρίχνουν κι' οἱ δύο μιὰ
ματιὰ στὴν ἀγνωστὴ χώρα πού
βρέθηκαν.

Παράξενη χώρα ἀλήθεια ! Τὰ
δέντρα της πολὺ μικροσκοπικά.
Τὰ ζῶα της τὸ ἴδιο.

Ἡ Χουχού βγάζει χαρούμενο
ξεφωνητό :

— Κύντα Ποκοπίκο !.. Καλὲ τι

χαριτωμένα ποῦναι, κακοψόφο
νᾶχουνε !..

Εἶναι ἓνα κοπάδι ἐλέφαντες.
Μεγάλοι σάν... γουρουνάκια ! Οἱ
προβοσκίδες τους δὲν εἶναι πιὸ
μακρυνὲς ἀπ' ἓνα ἀγγούρι !

Ἡ πυγμαῖα ρωτᾷ :

— Καλὲ τ' εἶν' αὐτά. χρυσό
μου ;

— Ἐλεφαντάκια. Δὲν τὰ γλέ-
πεις ;

— Τὰ γλέπω. Ἀλλὰ γιατί εἶ-
ναι τόσο μικρά, κακοχρόνο νᾶ-
χουνε ;

Ὁ Νάνος συλλογιέται λίγες
στιγμές. Μουρμουρίζει :

— Γιατί ἐδῶ τὰ κάνουνε... κο-
μπόστα !

Σὲ λίγο βλέπουν λιοντάρια.
Τίγρες... Ὅλα μικρά. Σάν σκυ-
λάκια. Σάν γάτες !..

Ἡ Χουχού ξαναρωτᾷ :

— Καὶ τὰ λιονταράκια γίνον-
ται κομπόστα, χρυσό μου ;

Τῆς ἀποκρίνεται σοβαρὰ-σο-
βαρά :

— Ὁχι. Αὐτά τὰ κάνουνε
...γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ !

Κι' οἱ δύο τους δὲν χορταί-
νουν νὰ θαυμάζουν τὰ μικρο-
σκοπικά αὐτά θεριά.

Ξαφνικά ὁ Ποκοπίκο κουνάει
θλιμμένα τὸ κεφάλι. Μουρμου-
ρίζει συλλογισμένος :

— Κίηχα, ἀδερφέ μου ! Ἀ-
φοῦ οἱ ἐλέφαντες εἶναι σάν
γουρουνάκια, φαντάσου πόσοι
θᾶναι ἐδῶ, οἱ ἄγριοι κονικλαρά-
δες ! Πιὸ μικροὶ κι' ἀπὸ ποντί-
κια... Θὰ πρέπει νὰ κατασπα-
ράζω ὀγδόντα τέτοιους μονάχα
γιὰ τὸ πρωϊνό μου ζολατιό !
Τουτέστι, Χουχούκα μου, ἡ κοι-
λία μας θὰ κολλήσῃ στὴ ράχη
ἐκ τῆς πεινός ! Ἀντιλαβοῦ ;

Τώρα ἡ Χουχού βγάξει τρομαγμένη φωνή :

— Βοήθεια ! Ποκοπίκο ! Θὰ μὲ φάνε καλὲ !

Εἶναι καμμιὰ ἑκατοστή ἄσπρα φίδια. Χοντρά σὰν... σπαγέττο τρυπητό. Προχωροῦν τὸ ἓνα κοντὰ στ' ἄλλο. Ζυγώνουν πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὁ ἀτρόμητος Ποκοπίκο τραβάει τὴ χατζάρα. Ὑποχωρεῖ λίγα βήματα. Στριγγλίζει ἀγρία :

— Πίσω κατηραμένοι ὄφεις ! Πίσω νὰ μὴ σὰς κάνω... μακαρονάδα !

Ὅμως ἡ παράξενη αὐτὴ χώρα, δὲν ἔχει μονάχα δέντρα, θεριὰ καὶ φίδια. Ἔχει κι' ἰθαγενεῖς κατοίκους. Μαύρους ἀνθρώπους δηλαδή !

Καὶ νά : Ἐνα μπουλούκι, καμμιὰ σαρανταριά ἀπὸ δαύτους, φτάνουν ἐκεῖ. Εἶναι ὅλοι τους ὁμορφοὶ καὶ γεροδεμένοι Ἀραπάδες. Μονάχα πού στοὺς μπόδι δὲν ξεπερνᾶνε ἓνα... ποντικᾶκι πού κἀθεταὶ σούζα !

Ἡ Χουχού ξετρελλαίνεται μὲ δαύτους. Ἀραπάζει καμμιὰ δεκαριά στὴν ἀγκαλιά της :

— Καλὲ κῦττα γαμπροί ! Μιλιοσύνια γαμπροί. Κι' εἶναι καὶ μούρλια, πού κακοχρόνο νάχουνε !

Ὁ Ποκοπίκο συμφωνεῖ :

— Ναί, Χουχούκα μου ! Εἶναι σπουδαῖοι. Μάζεψε κάμποσους νὰ βρῖσκονται. Ἀμα πεθάνεις, θὰ στοὺς βράσω γιὰ... κόλυβα !

Ο ΦΥΛΑΡΧΟΣ ΖΙΖΙΝ

Ὁ Ἀνσθεόρατος Ἀντρακλας ἔχει μεγάλο σουξὺ στὴ «Χώρα τῶν Πιτσιρίκων», ὅπως τὴ λέει. Τὰ μικροσκοπικὰ ἀραπάκια τὸν

παίρνουν γιὰ φοβερὸ καὶ τρομερὸ γίγαντα. Γέρονουν τὰ κεφάλια τους κατὰ πίσω γιὰ νὰ τὸν δοῦν.

Γονατίζουν ὅλοι μπροστά του. Τὸν προσκυνᾶνε μὲ σεβασμό !

Ὁ Ποκοπίκο καμαρώνει σὰν γύφτικο σκεπάρνι ! Μουρμουρίζει βαριά :

— Γειά σας μικρόβια. Τὴν εὐχάρα μου νάχετε !

Τὸν ἴδιο σεβασμὸ δείχνουν τ' ἀραπάκια καὶ στὴ Χουχού. Μαζεύνονται γύρω της. Γονατίζουν. Τὴν προσκυνᾶνε !

Ἡ μαύρη γόησσα ξελιγώνεται. Ἀναστενάζει σαραξικάρδια :

— Ἀχ - βάχ, καλε ! Τάκαψα τὰ κακόμοιρα, πού κακοχρονᾶχω !. Γιατί Θεοῦλη μου ! Γιατί νὰ μὲ κάνεις τόσο μούρλια !.

Τέλος παρουσιάζεται σὲ λίγο κι' ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς τῶν Πιτσιρίκων. Ὁ πολυχρονεμένος Ζιζίν !

Τὸ ἴδιο μικροκαμωμένος κι' αὐτός. Ὅμως γιὰ νὰ φανεταὶ πῶς ψηλὸς ἀπ' τοὺς ὑπηκόους του, φορεῖ στοὺς κεφαλοὺς ἓνα ψηλὸ τριγωνικὸ στοῦφο. Πλεγμένον ἀπὸ καλάρια. Καὶ στοὺς πόδια του μεγάλα ξυλοπόδαρα.

Ὁ φύλαρχος Ζιζίν ὑποκλίνεται μὲ σεβασμὸ μπροστά στὸν Ποκοπίκο καὶ στὴ Χουχού. Στὸ ζευγάρι τῶν τρομερῶν μαύρων γιγάντων, ὅπως τοὺς φαντάζεται.

Ὅμως ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, δείχνει ἰδιαιτέρη καὶ μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὴ μελιστάλακτη γόησσα !

Ἡ Χουχού τοῦ χαμογελάει γλυκά. Ὅσο μπορεῖ πῶς γλυκά.

Ὁ Ποκοπίκο παρεξηγιέται :

— Ἀκου ν' ἀκούσεις, μωρὴ Μαμζέλ...

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ τοὺς συντρόφους του, γκρεμίζονται στὸν τρομακτικὸ καταρράκτη!

—Τὶ τρέχει, χρυσό μου;

—Ἡ παρατὰς εἰς «μαρκελάδες» αἰ τὸν Τζιτζίκι, ἡ τραβιάσῃ τῇ «φυλικῇ» καὶ αὐτοσφάζομαι ἐπιτακτικῶς!..

Ἡ πυγμαία τὸν κυττάζει μὲ περιγρόννηση:

Ἐοὺ τῇ δουλειά σου! Τοῦ λόγου μου θὰ ὑπαινδρευτῇ Φύλαρχο! Φύλαρχος νῦναι, καὶ ἄς εἶναι καὶ τῆς... τοσέτης!

Καὶ νά: ‘Ο μικροσκοπικὸς βασιλᾶς μὲ τὸν τριγωνικὸ σκοῦφο καὶ τὰ ξυλοπάδα, δὲν κρατιέται ἄλλο. Κόνει στὴ Χουχού πρωτόγονη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις:

—Ἔλσαι πρὸ ὁμορφῇ ἀπὸ γελᾶδα! Ἀξίζεις πρὸ πολὺ ἀπὸ

σευλῖντα γουρουῦες! Θέλω νὰ μοῦ γεννήσεις ἐνὶ κοπάδι ἀραπάκια...

Ἡ μαύρη γόησσα ἀναστενάζει. Δὲν θέλει νὰ πεῖ τὸ «ναί» ὁμόως. Φοβάται μὴ τὴν περάσει γὰρ ἐξελιγμένη. Τοῦ ἀρνιέται καὶ καθὲς δυνατὴ λεπτότητα:

—Ἐνὸς οὐστ, παλιο κοριθίτη!.. Ἀκού: ἔχει νὰ μὲ πεῖς γελᾶδα καὶ γουρουῦνα!.. Εὐχαὶ νὰ γίνεις καὶ ἐσὺ καὶ τὸ φυλαρχίλι σου! Μὲ συγχωρεῖτε κλέλια!..

‘Ο Ηχοοπικό λέει τώρα στὸ Ζιζίν πὺς ἔχουν χάσει τοὺς συντρόφους τους. Τὴν διατάζει νὰ στείλει τ’ ἀραπάκια. Νὰ ψάξουν ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ.

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ὅμως χα-

μένος πάει ὁ κόπος. Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, κ' ἡ Ταταμού δὲν βρίσκονται πουνθενά. Ὁ μικροσκοπικὸς Φύλαρχος τοὺς ἐξηγεῖ :

— Στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τοῦ Ποταμοῦ, εἶναι ἡ χώρα τοῦ Γυάλινου Γίγαντα... Μπορεῖ τὰ μανιασμένα νερά νὰ πετάξουν τοὺς συντρόφους σας ἀπὸ κεῖ... Μὰ τὸ ρεῦμα εἶναι ὀρμητικόν. Οὔτ' ἐγώ, οὔτε οἱ ἀραπάδης μου μποροῦμε νὰ περάσουμε τὸ ποτάμι !..

Τέλος ὁ Ἀρχοντας Ζιζὶν προσκαλεῖ στὸ χορταρένιο παλάτι του τὴ Χουχού καὶ τὸν Ποκοπίκο. Τοὺς ὑπόσχεται νὰ τοὺς κάνει μεγάλο καὶ πλούσιο τραπέζι !..

Ὁ Νᾶνος κ' ἡ Πυγμαία δέχονται ἀπόθυμα τὴν πρόσκληση. Ἡ πεῖνα ἔχει κάνει τὴν κοιλιὰ τους νὰ παίζει ἀκορντεόν !

Ὅμως ἀλίμονο ! Τὰ φαγιά πού σεργιῶνουν στὸ τραπέζι εἶναι ἀνάλογα μὲ τὸ μπόι τοῦ Οἰκοδεσπότη. Ψίχουλα δηλαδή.

Ὁ Ποκοπίκο γίνετ' ἐξω φρενῶν :

— Γιὰ καρδερίνες μᾶς πέρασες, ἀδερφέ μου ! Βρὲ φέρε νὰ φῶμε σάν ἄνθρωποι !.. Ἀπὸ τὰ βώδια τὰ δικὰ σας, τοῦ λόγου μου θέλω τρεῖς ντουζίνες γιὰ νὰ χορτάσω !..

Μὰ ὁ Ζιζὶν δὲν δείχνει νὰ στεναχωριέται :

— Αὐτὰ πού σοῦ ἔδωσα εἶναι ἀρκετά... Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχω !..

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλὸς» γίνεταί μπαρούτι ! Πετιέται ὀρθός. Βγαίνει ἐξω. Διατάζει τὴ Χουχού ν' ἀνάψει μιὰ δυνατὴ φωτιά... Αὐτὸς παίρνει τὸ με-

γάλο πῆλινο καζάνι τῆς φυλῆς. Αὐτὸ πού μαγερεύουν σάν ἔχουν καμμιὰ μεγάλη γιορτή. Γιὰ κανένα τρανὸ θρησκευτικὸ πανηγύρι !..

Ἀπ' τὴν κοντινὴ βρύση, κουβαλάει μ' ἓναν ξύλινο κάδο νερό. Τὸ γεμίζει...

Ἀμέσως ἀρπάζει μὲ τὶς χούφτες του δέκα·δέκα τ' ἀραπάκια. Τὰ πετάει στὸ καζάνι. Ρίχνει μέσα καμμιὰ ἑκατοστὴ ἀπὸ δαῦτα. Ἀρχίζει νὰ τὰ βράζει σάν... σαληγκάρια !

Ἡ Χουχού τ' ἀνακατεύει μὲ μιὰ μεγάλῃ ξυλένια κουτάλα. Μουρμουρίζει θλιμμένα. Σάν νὰ παραμιλάει :

Κοῖμα τόσοι γαμπροὶ νὰ γίνωνται σούπα !..

Ὁ Ποκοπίκο γελάει :

— Θὰ πιεῖς... γαμπροζούμι, ἀδερφοῦλα μου, πού θὰ πάει καπινός !..

Τ' ἀραπάκια, μέσα στὸ καφτὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ, στριγγλίζουν πονεμένα. Χοροπηδᾶνε σάν τρελλά !

Ὁ Φύλαρχος Ζιζὶν θυμώνει. ἔχει ὑποχρέωση νὰ προστατέψει τοὺς ὑπηκόους του.

Καὶ νά : Σηκώνει παλικαρίσια τὸ παράστημά του μπροστὰ στὸ νᾶνο. Τοῦ φωνάζει ἄγρια :

— Κακὲ Γίγαντε !.. Βγάλε ἀμέσως ἀπ' τὸ καζάνι τοὺς ἰθαγενεῖς μου !..

Ὁ Ποκοπίκο κοροϊδεύει :

— Γιὰτὶ βιαζόσαστε, κύριε Μεγαλειότατε ; Ἀκόμα δέν... βράσανε !

Ὁ Ζιζὶν ἐπιμένει !

— Αὐτὸ πού σοῦ λέω ἐγώ !.. Βγάλτους γιὰτὶ θὰ μετανιώσεις !..

Ὁ Νάνος ἀρχίζει νὰ νευριά-
ζει :

— Σκάσε, βρέ ἀνθυπομικρό-
βιο !.. Σκάσε βρέ... ἴχνος ἐλά-
χιστο !..

Ὁ μικροσκοπικὸς Φύλαρχος
δὲν τὸ βάζει κάτω. Κοκορεύεται
ἀκόμα :

— Ὁ Ποκοπίκο χάνει τὴν ὑ-
πομονή. Ἀρπάζει τὸ Ζιζίν ἀπ'
τὴν τριγωνική του σκούφια. Τὸν
πετάει στὸ καζάνι :

— Μπλούμ !

Μουρμουρίζει :

— Βράσε κι' ἐσὺ γιὰ νὰ βάλεις
μυαλό !

Ἡ Χουχού τὸν ἀρπάζει ἀμέ-
σως μὲ τὴν κουτάλα. Τὸν πετά-
ει ἔξω ἀπ' τὸ καζάνι.

— Ζῆσε Ζιζίνο μου !.. Μπορεῖ
καμιὰ φορὰ νὰ γίνω ἢ... Ζιζί-
να σου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ξαφνικά, γνῶριμο ποδοβολητὸ
ἀκούγεται κάτω κοντά.

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς πα-
ρουσιάζονται ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ
Ταρζάν.

Τὸ ρεῦμα τοῦ Ποταμοῦ εἶχε
πετάξει κι' αὐτοὺς στὴ χώρα τῶν
Πιτσιρίκων, ὅπως τὴ λέει ὁ Πο-
κοπίκο. Ψάχνουν νὰ βροῦν τὴν
Ταταμποὺ καὶ τὴ Τζέιν !..

Ὁ Ζιζίν κι' οἱ μικροσκοπικοὶ
ἀραπάδες του, τρομάζουν πού
τοὺς βλέπουν ! Τοὺς ἦταν ἀδύ-
νατο νὰ φανταθοῦν πὼς ὑπάρ-
χουν στὸν Κόσμο τέτοιοι γίγαν-
τες ! Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού,
φαίνονται μπροστά τους τώρα...
νᾶνοι !

Ὁ Γκαοὺρ βλέπει μὲ θυμὸ
τ' ἀραπάκια πὺ βράζουν στὸ
καζάνι. Ρωτάει τὴ Χουχού :

— Τί φτιάχτετ' ἐδῶ ;

— Γαμπροὺς σοῦπα, Ἀφέντη

μου !.. Καλὲ στραβομάρα ἔχεις ;
Δὲν τοὺς γλέπεις ;

Ὁ Ταρζάν μὲ μιὰ γερὴ κλω-
τσιά, ἀναποδογυρίζει τὸ πῆλινο
καζάνι. Λευτερώνει τὰ μισοβρα-
σμένα ἀραπάκια... Ἀρπάζει καὶ
τὴ Χουχού ἀπ' τὸ τσουλούφι.
Κάνει νὰ τὴν πετάξει πέρα !..

Ὁ Νάνος παρεξηγίεται :

— Ἀσε κάτω τὸ κορίτσι, κύ-
ριος ! Μὲ τί δικαίωμα τὸ συλλα-
βαίνεις ἐκ τοῦ τσουλούφους !

Ὁ Γκαοὺρ ἔχει ἀγανατίσει.
Ἀρπάζει τὸ νᾶνο ἀπ' τὸ λαιμό.
Τὸν χτυπάει κάτω...

Ὁ ἄμειρος Ποκοπίκο χτυπάει
στὸ χῶμα μὲ τὴ φρουσχωτὴ κοι-
λιά. Κάνει τρία γκέλ σάν τόπι,
μέχρι νὰ σταματήσει !..

Ὁ Ζιζίν καὶ τ' ἀραπάκια του
βλέπουν τὰ ρεζιλίκια πὺ παθαί-
νουν ἡ Χουχού κι' ὁ Ποκοπίκο.
Δὲν τοὺς φοβῶνται τώρα πιά.
Μὲ τὰ τρομερὰ κοντάρια τοὺς
παῖναι σάν... ὀδοντογλυφίδες,
χύνονται πάνω τους. Τοὺς χτυ-
πᾶνε μὲ λύσσα καὶ μανία !..

Ὁ Ποκοπίκο τραβᾶει ἀγέρω-
χα τὴ θρυλικὴ χατζάρα του. Τὴν
ἀκουμπάει κάτω στὴ γῆ. Μουρ-
μουρίζει βαριά :

— Ἰσα τζιτζιφιογκάκια ! Πιά-
στε οὐρά καὶ τριψτε τοὺς οἰβερ-
κους σας ἐπὶ τῆς χατζαρός μου !
Σφαχτεῖτε μοναχούλια σας !

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΦΩΤΙΕΣ !

Τὸ Ποτάμι πὺ χωρίζει τὴ
χώρα τῶν Νάνων, ἀπ' τὴ χώρα
τῶν Γιγάντων, εἶναι ἀφάνταστα
ὀρμητικὸ. Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκα-
οὺρ πέφτουν στὰ μανιασμένα νε-
ρά. Κάνουν νὰ κολυμπήσουν. Νὰ
περάσουν ἀπέναντι...

Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρ-

νουν. Τὸ ρεῦμα τοὺς παρασέρ-
νει. Παρὰ λίγο νὰ πνιγούν...

Ἔτσι ξαναγυρίζουν πίσω.

Ὁ Ποκοπίκο κοροϊδεύει :

— Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερ-
φέ μου ! Κολυμπάτε σάν... στρεΐ-
δια !

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἀπ' τὴν
ἀντικρυνὴ χώρα, ἀρχίζουν νὰ
βγαίνουν καπνοί. Λὲς κι' ἔχουν
ἀνάψει μεγάλες φωτιές !

Ὁ ξυλοπόδαρος Ζίζιν τους ἐ-
ξηγεῖ :

— Οἱ φωτιές αὐτές δείχνουν
πὼς καί τὸ ἐξαιρετικὸ συμβαί-
νει στὴ χώρα τοῦ Γυάλινου Γί-
γαντα.

Ὁ Ἀνσθεόρατος Ἀντρακλας
ἀνησυχεῖ :

— Πῶς εἶπες φίλε ; Γυάλινος
τυγχάνει ὁ μάγκας ; Κάηκα, ἀ-
δεοφέ μου ! Θὰ δυσκολευτῶ πο-
λὺ νὰ τὸν σφάξω !..

Οἱ δύο γίγαντες δὲν ἔχουν ὄρε.
ξη γι' ἀστεία. Στίβουν τὰ κεφά-
λια τους σάν λεμονόκουπες. Πρέ-
πει νὰ βροῦν κάποιον τρόπο νὰ
περάσουν τὸ ποτάμι. Εἶναι βέ-
βαιοι πὼς ἡ Ταταμπού κι' ἡ
Τζέϊν βρίσκονται ἀπὸ 'κεῖ !..

Πῶς ὅμως ; Πῶς θὰ δαμά-
σουν τὰ μανιασμένα νερά του ;

Τὴν ἴδια στιγμῇ, μικρὸ μαῦρο
σημαδάκι παρουσιάζεται στὸ βά-
θος τ' οὐρανοῦ. Ὅσο πλησιάζει
φαίνεται μεγαλεύτερο.

Τέλος ἡ Χουχού τ' ἀναγνω-
ρίζει :

— Καλὲ εἶναι ὁ Πίκ ! Ὁ εὐ-
φυὲς κόραξ !

Τὸ μαῦρο Πουλὶ φτάνει κοντὰ
στοὺς ἀγαπημένους του φίλους.
Κράζει χαρούμενο γιατί κατάρφε-
ρε νὰ τοὺς ξαναβρεῖ...

Ὁ Γκαούρ χαϊδεύει μ' ἀγάπη

τὸ πιστὸ κοράκι του. Ἀναστε-
νάζει :

— Καῦμένε Πίκ !.. Δὲν ἦταν
νᾶσουν πιδ μεγαλόσωμος καὶ δυ-
νατός !.. Θὰ μπορούσες νὰ μᾶς
σηκώσεις. Νὰ μᾶς περάσεις ἀπέ-
ναντι !..

Ἡ κεφάλαια τοῦ Ποκοπίκο, κατε-
βάζει ἀμέσως μιὰ ἰδέα. Μ' ἓνα
πήδημα φτάνει κοντὰ στὸν Πίκ.
Τὸν ρωτᾷ :

— Εἶσαι λεύτερος, ἀδερφέ μου ;
Γουστάρω νὰ μοῦ κάνεις μιὰ
βολτίτσα. Χάριν ἀναψυχάρας !

Τοῦ δείχνει τὴν ἀντικρυνὴ
χώρα τῶν γιγάντων. Προσθέτει :
— Θέλω νὰ μὲ πᾶς ἐκεῖ...

Τὸ τετραπέρατο Κοράκι κατα-
λαβαίνει. Τὸν ἀρπάζει στὰ πό-
δια του. Φτερουγίζει ψηλά...

Ἡ Χουχού ζηλεύει. Φωνάζει
στὸ Νᾶνο :

— Καλὲ στάσου, χρυσό μου !
Στάσου νὰ πάρεις κι' ἐμένα !..

Ὁ Ποκοπίκο ἀρνιέται :

— Τρελλάθηκες, μωρὴ μαμ-
ζελ !; Θέλεις δηλαδὴ νὰ τὸ κο-
ψομεσιάσουμε τό... ζωντανό ;

Ἡ Πυγμαία τοῦ ξαναφωνά-
ζει. Τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ὅχι, χρυσό μου ! Οὐδόλως
θὰ ἐπιβαρύνω τὸ πτηνόν. Θὰ μὲ
κρατεῖς ἐνὸς στήν... ἀγκαλιά σου !..

Ὁ Πίκ περνᾷ μὲ μεγάλῃ
εὐκολία τὸν Ποκοπίκο, πάνω
ἀπ' τὸ φοβερὸ Ποτάμι. Τὸν
φέρει σὲ λίγες στιγμὲς στήν
ἀντικρυνὴ χώρα.

Γρήγορα τὸν ξαναγυρίζει πίσω
Ὁ Νᾶνος φαίνεται κατενθου-
σιασμένος. Σφίγγει μὲ χαρὰ τὸ
χέρι τοῦ Γκαούρ καὶ τοῦ Ταρ-
ζάν.

— Καὶ στὰ δικά σας, μάγκες !
Καὶ στὰ δικά σας !

Οἱ δυὸ Γίγαντες ρωτᾶνε πε-
ρίεργοι :

— Τί τρέχει ; Τί εἶδες ; Συμ-
βαίνει τίποτα ;

— Καὶ στὰ δικά σας, μάγκες !
Καὶ στὰ δικά σας !

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού ψι-
θυρίζει μονάχη :

— Ἀμήν ! Καὶ στὰ δικά μου
νὰ δώσει ὁ Θεός !

Τέλος ὁ «Δυσθεόρατος Ἀν-
τρακλας» τοὺς ἐξηγεῖ :

— Εἶδα, ἀδερφέ μου, ἔναν
Ἀράπαρο νάυλον ! Παντρυνό-
τανε τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμ-
πού. Οἱ ἀξυπόλητοι προσκαλε-
σμένοι χορεύανε γύρω ἀπὸ με-
γάλες φωτιές ! Τὸ λοιπὸν καί...
στὰ δικά σας, μάγκες !

Ὁ Γκαουρ κι' ὁ Ταρζάν κα-
ταβαθαίνουν : Κάτι φοβερό γί-
νεται στὴν ἀντικρυνὴ Χώρα.
Βουτᾶνε γιὰ δευτέρη φορά στὰ
νερά. Πασχίζουν ἀπεγνωσμένα
νὰ περάσουν ἀπέναντι.

Τίποτα πάλι. Τὸ ρεῦμα τοὺς
παρασέρνει μὲ τρομαχτικὴ ὁρ-
μή. Κινδυνεύουν νὰ πνιγοῦν.
Εἶναι θάμα πῶς καταφέρνουν
νὰ ξαναβγοῦν πίσω στὴν ὄχθη.

Ὁ Ποκοπικό τοὺς κοροϊδεύει
πάλι :

— Σὰν πολὺ στὰ... μπαίν-μιξ
τὸ ρίξατε, ἀδερφέ μου !

Ἡ Χουχού προσθέτει :

— Μᾶς συγχωρεῖτε κιόλας !

Οἱ δυὸ γίγαντες ἔχουν ἀρχίσει
ν' ἀπογοητευοῦνται. Ὁ Ταρζάν
μουρμουρίζει :

— Μόνο ἂν εἶχαμε κι' εμεῖς
φτερά... Μόνο τότε θὰ μπορού-
σαμε νὰ περάσουμε στὴ Χώρα
τοῦ Γυάλινου Γίγαντα !

Ἡ Χουχού ρίχνει μιὰ ἰδέα :

— Καλὲς ξεύρετε τί νὰ κάνου-
με γιὰ νὰ διέλθουμε ἐπὶ τῆς ἀ-
πέναντι ὄχθews ;

— Τί, μωρὴ Μαμζέλ ;

— Νὰ περιμένουμε τὸ χειμῶ-
να ποὺ θὰ παγώσει τὸ Ποτάμι !
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ἡ στράκα τοῦ Ποκοπικού Πε-
τάει σπίδες στὸ σβέροκο τῆς !

ΤΟ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟ

ΑΡΑΠΟΣΧΟΙΝΟ

Σαφνικὰ καὶ στὸ κεφάλι τοῦ
Νάνου κατεβαίνει μιὰ ἰδέα. Αὐ-
τὸς ὅμως δὲν λέει τίποτα !

Ψάχνει τριγύρω γιὰ κανένα
χορτόσχοινο. Δὲν βρίσκει που-
θενά. Ἡ πυγμαία ρωτᾶει ἀνή-
συχη

— Γιατί, χρυσό μου ; Τί θὰ
τὸ κάνεις ; Μπᾶς καὶ θέλεις νὰ
κρεμμαστεις ἐξ αἰτίας ἐμοῦ ;

Ὁ Ποκοπικό δὲν τὴν προσέ-
χει. Μουρμουρίζει συλλογισμέ-
νος :

— Ἀποξ καὶ δὲν ὑπάρχει
χορτόσχοινο, θὰ κάνω τὴ δου-
λειά μου μέ... ἀραπόσχοινο !

Ἀμέσως γυρίζει στὸν Γκαουρ
καὶ στὸν Ταρζάν :

— Βάζουμε στοίχημα πῶς
μπορῶ νὰ σᾶς περάσω ἀπέ-
ναντι ;

Κανένας δὲν τ' ἀποκρίνεται.
Ὁ διαβολεμμένος Νᾶνος μουρ-
μουρίζει πάλι :

— Πολὺ καλὰ. Τότες θὰ στοι-
χηματίσω μονάχος μου : Ἄν
κερδίσω θὰ καταθέσω στὸ σβέ-
ροκο τῆς Χουχούς ὀγδόντα στρά-
κες τοῖς... μετρητοῖς ! Κι' ἂν
χάσω τὸ στοίχημα, θὰ μοῦ ...

χρῶσται ἡ Χουχού ὀγδόντα στράκες !

Ἡ ὄχθη τοῦ Ποταμοῦ εἶναι γεμάτη ἀπὸ βούρλα. Ὁ Ποκοπίκο κόβει ὀλόκληρες ἀγκαλιὰς ἀπ' αὐτά. Κάθεται σταυροπόδι κάτω. Διατάζει τῇ Χουχού :

— Ἐὐὸ θά μοῦ κουβαλᾷς ἀραπάκια. Θά χρειαστῶ καμμιὰ πεντακοσαριά ἀπὸ δαῦτα .

Ἡ πυγμαία κάνει ὅπως τῆς λέει. Κυνηγáει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τοὺς μικροσκοπικοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς. Τοὺς ἀρπάζει ὅπως ἡ γάτα τὰ ποντίκια. Τοὺς φέρνει στὸ Νᾶνο.

Ἐκεῖνος ἔχει πιάσει δουλειά : Δένει τὸ ἓνα ἀραπάκι μὲ τ' ἄλλο. Τὰ πόδια τοῦ πρώτου, μὲ τὰ χέρια τοῦ δευτέρου. Φτιάχνει ἔτσι, μιά μεγάλη μακρὰ ἀνθρώπινη ἀλυσίδα.

Τὰ δεμένα Ἀραπάκια στριγγλίζουνε σπαραχτικά.

Ὁ Ποκοπίκο τὰ μαλλώνει :

— Σκασμός : Μὴ φωνάζετε γιατί θά σᾶς ... λύσω !

Ἡ Χουχού κυττάζει μὲ θυμασμό τὸ παράξενο αὐτὸ κατασκευάσμα. Παρακαλáει τὸ Νᾶνο :

— Καλὲ τί ὥραϊο κολλιὲ γιὰ τὸ λαμό μου ! Θά μοῦ τὸ χαρίσεις, Τζιτζιφινογκάκι μου ; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν ἀποκρίνεται. Τελειώνει σοβαρὸς—σοβαρὸς τῇ δουλειά του.

Ἀμέσως διατάζει τὸν Πίκ νὰ πιάσει στὰ νύχτα του τὴ μιὰν ἄκρη τῆς ἀνθρώπινης ἀλυσίδας. Νὰ πετάξει ψηλά. Νὰ περάσει πάνω ἀπ' τὸ μανιασμένο Ποτάμι. Νὰ τὴ φέρει στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Νὰ τὴν τυλῆξει

στὸν κορμὸ κάποιου ἀπὸ τὰ ἐκεῖ δέντρα.

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ὁ Νᾶνος φωνάζει ἐνθουσιασμένος :

— Ὅριστε τώρα, κύριοι ! Πιαστεῖτε ἀπ' τὸ Ἀραπόχοινο μου... Σιγὰ—σιγὰ θά περάσετε τὸ Ποτάμι. Θά φτάσετε στὴ χώρα τοῦ μπάριμα Νάϋλον. Τὸ ρεῦμα δὲν θά μπορέσει πιά νὰ σᾶς παρασύρει,

Οἱ δυὸ Γίγαντες θαυμάζουν τὸ διαβολεμένο μυαλὸ τοῦ Ποκοπίκο. Ἀπ' τὴ χαρὰ τοὺς τὸν σηκώνουν ψηλά. Τὸν φιλᾶνε μ' ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Νᾶνος κατσουφιάζει :

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, βρ' ἄδερφέ ! Μὴ κουραζόσαστε τοῦ λόγου σας. Αὐτὲς εἶναι γυναικεῖες δουλειές... Ἀμα βροῦμε τὴν Ταμπου καὶ τὴ Τζέιν, τὰ κανονίζουμε. Μὲ φιλᾶνε ἐκεῖνες !..

Ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ Ταρζάν βουτᾶνε ἀμέσως στὰ νερά. Πιάνονται ἀπ' τὸ Ἀραπόχοινο. Κάνουν νὰ προχωρήσουν...

Ἀλίμονο ! Ἡ ὁρμὴ τοῦ νεροῦ εἶναι μεγάλη. Ἡ ἀνθρώπινη ἀλυσίδα κόβεται.

Οἱ δυὸ σύντροφοι κινδυνεύουν πάλι νὰ πνιγοῦν. Μὲ ἀφάνταστη δυσκολία καταφέρνουν νὰ γυρίσουν πίσω στὴν ὄχθη !

Ἡ Χουχού κυττάζει τὸν Ποκοπίκο. Κουνάει τὸ κεφάλι :

— Τρεμάρα νὰ σοῦρθε, χρυσό μου ! Μιὰ τρύπα στὸ νερὸ ἔκανες ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Νᾶνος μένει ἀτάραχος. Κυττάζει προστατευτικά τοὺς δυὸ γίγαντες :

— Μὴ στεναχωριόσαστε, μάγκες ! Τὸ Ἀραπόχοινο αὐτὸ, ἦταν ἀδύνατο. Θά φτιάξω τώρα

τρία τέτοια. Θὰ τὰ πλέξω κο-
τσίδα !

Ὁ Φύλαρχος Ζιζίν, μὲ τὰ ξυ-
λοπόδαρα καὶ καὶ τὴν τριγωνικὴ
σκοῦφια, διαμαρτύρεται. Θέλει
νὰ προστατέψει τὸ Λαό του.
Στέκει μπροστὰ στὸν Ποκοπίκο.
Βάζει τὰ χέρια στὴ μέση. Τεν-
τώνει τὸ μικροσκοπικὸ κορμί του.
Κοκορεύεται :

— Ὅχι, κύριε ! Δὲν ἔχεις δι-
καιώμα...

Ὁ Νᾶνος γνέφει χαρακτηρι-
στικά στὴ Χουχού. Ἐκείνη ἀ-
νοίγει ἀμέσως τὸ στόμα της.
Ρουφάει στὰ πνεμόνια της ὅσο
μπορεῖ πιὸ πολὺ ἀέρα. Ὑστερα
σφίγγεται. Τὰ φουσκωμένα μα-
γουλά της κοκκινίζουν. Ἐκσφεν-
δονίζει μ' ὀρμὴ τὸν ἀέρα πάνω
στὸ Ζιζίν :

— Φφφφφφσσ !..

Ὁ «τρομερὸς» Φύλαρχος δὲν
μπορεῖ ν' ἀντισταθεῖ στὸ... σί-
φωνα. Ἀνατρέπεται !..

Ὁ Ποκοπίκο ξεκαρδίζεται στὰ
γέλια :

— Χά, χά, χά !.. Χά, χά, χά !..

Βοηθαί τὸ μικροσκοπικὸ Ἀρ-
χοντα νὰ σηκωθεῖ. Τοῦ λέει σι-
γὰ στ' αὐτί :

— Καλὰ ποὺ βρέθηκες μπρο-
στὰ της, φουκαρά μου... Ἄν τύ-
χαινες ἀπὸ πίσω της θὰ σὲ πέ-
ταγε... σαράντα μέτρα μακρῶ !

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΓΥΑΛΙΝΟΥ ΓΙΓΑΝΤΑ

Ὁ Νᾶνος ἔχει σὲ λίγο ἐτοιμὴ
τὴν τριπλὴ ἀνθρώπινη ἀλυσίδα.

Ὁ Πικ περνάει πάλι τὴ μίαν
ἄκρη της πάνω ἀπ' τὸ Ποτάμι.

Τώρα τ' Ἀραπόσκοινο εἶναι
γερό. Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν κι' ἡ

Χουχού, περνᾶνε εὐκόλα. Τὸ
ρεῦμα δὲν τοὺς παρασέρνει...

Τέλος βουτάει στὰ νερά κι' ὁ
Ποκοπίκο. Ἀρχίζει νὰ περνάει
κι' αὐτός...

Μὰ τὰ δεμένα Ἀραπάκια, τὸν
ἔχουν μεγάλο ἄχτι. Καθὼς κρα-
τιέται ἀπ' αὐτά, τοῦ δαγκώνουν
τὰ χέρια.

Ὁ Ποκοπίκο τρελαίνεται ἀπ'
τοὺς πόνους. Μὰ τί νὰ κάνει ;
Ἄν πάψει νὰ κρατιέται εἶναι
χαμένος. Τὰ μανιασμένα νερά
θὰ τὸν παρασύρουν. Θὰ πνιγεῖ !

Ὅμως οἱ πόνοι ἀπ' τὶς δαγ-
κωματιές, θολώνουν τὸ μυαλό
του. Φωνάζει στοὺς μικροσκοπι-
κοὺς Ἀραπάδες :

— Ἀμάν, βρὲ παιδιά, λυπη-
θεῖτε με !.. Ἄμα βγοῦμε ἀπέ-
ναντι θὰ σᾶς ἀγοράσω... καρα-
μέλλες !

Τέλος φτάνουν ὅλοι στὴν ἀν-
τικρινὴ Χώρα.

Ὁ Νᾶνος ἔχει κερδίσει τὸ
στοίχημα. Μ' ἓνα χεῖρο πῆδη-
μα βροίσκεται στὴ ράχη τῆς Χου-
χούς. Ἀνεβοκατεβάζει τὴ χερού-
κλα του στὸ σβέρο της. Με-
τράει τὶς στράκες :

— Μιά, δύο, τρεῖς, τέσσερες,
πέντε, ἕξι, ἐπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα,
δέκα, ἑνδεκα...

Φτάνει μέχρι τὶς σαράντα. Τὶς
μισὲς δηλαδὴ ἀπ' ὅσες πρέπει
νὰ τῆς δώσει.

Ὁ ἄμοιρος σβέρος τῆς κον-
τόχοντρης Πυγμαίας, ἔχει κοκ-
κινίσει σάν ... παστρουμάς !..
Συμβουλευεῖ τὸν Ποκοπίκο :

— Δὲν σταματᾶς, χρυσό μου !
Κι' αὐριο μέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι...

Ὁ Νᾶνος βάζει τὶς φωνές :
— Νὰ πάρει ὁ διάβολος ! Μὲ
μπέρδεψες. Ἐχασα τὸν λογαρια-

Ο Ποκοπίκο μωρμουρίζει : — «Πολύ τὰ γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Είναι θεριά τῆς . . . τσέπης.

Ο Ποκοπίκο ἔχει σατανικό μυαλό. Φτιάχνει μιὰ μακρυὰ ἀνθρώπινη ἀλυσίδα !

Ὁ Γουλίνος Γίγαντας παντρεύεται μὲ τις δυὸ πανώριες γυναῖκες. Τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού.

Ὁ Γκαοὺρ χτυπάει ἀλύπητα τὸ Γουλίνο Γίγαντα. Ὁ Ταρζάν ἔρχεται ὕπουλα ἀπὸ πίσω του.

σμό. Δὲν θυμᾶμαι πόσες σοῦδω-
σα. Τριάντα ἔννια, γιὰ σαράντα.

Ἡ Χουχού εἶναι πρακτική:

— Ἀῖντε, πὲς σαράντα, νὰ
τελειώνουμε!

Ὁ Ποκοπικό δὲν τὸ παραδέ-
χεται:

— Μῶρ' τὶ μᾶς λές! Κι' ἂν
εἶναι τριάντα ἔννια; Γιατί νὰ
ζημιωθῶ μιὰ στράκα.

Ἡ «μαύρη γόησσα» δὲν ἐπι-
μένει:

— Ἐν τάξει τότε; Πὲς πὼς
μοῦδωσες τριάντα ἔννια!..

Ὁ Νᾶνος πάλι δὲν συμφωνεῖ:

— Μῶρὲ μπράβο! Πολὺ ἔξυ-
πνη εἶσαι! Κι' ἂν εἶναι σαράντα
Γιατί νὰ μοῦ φᾶς μιὰ στράκα
πάρα πάνω... Στὸ δρόμο νομί-
ζεις πὼς τίς βρίσκουμε!

Ὅλοι μαζί προχωροῦν τώρα
στὸ βάθος τῆς ἀγνωστής Χώρας.
Τραβᾶνε πρὸς τὸ μέρος πού
φαίνονται οἱ καπνοί.

Καὶ νά; Γρήγορα φτάνουν
κοντὰ στίς μεγάλες φωτιές.

Ἀμέτητοι γιγαντόσωμοι Ἀ-
ραπάδες, πηδᾶνε κι' οὐρλιάζουν
γύρω σ' αὐτές Ἀπὸ μεγάλα
φλασκιά πίνουν ἓνα πρωτόγονο
δυνατὸ ποτὸ. Γλεντᾶνε γιὰ τοὺς
γάμους τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ
τους. Τοῦ τρομεροῦ Γυάλινου
Γίγαντα!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαοῦρ κι' οἱ
δύο Νᾶνοι, κρύβονται πίσω ἀπὸ
πυκνὰ χαμόκλαδα. Παρακολου-
θοῦν τὸ κακὸ καὶ τὸ πανδαμώ-
νιο πὺν γίνεται!..

Τὰ μάτια τους τώρα πέφτουν
πάνω στὸ Γίγαντα. Ἀλή-
θεια. Μοιάζει σὰν νᾶναι γυά-
λινος! Τὸ κορμί του εἶναι διά-
φανο σὰν γυαλί. Μπορεῖ νὰ

βλέπει κανεῖς, ὅ, τι βρίσκεται πί-
σω ἀπ' αὐτό!..

Τὰ μαλλιά του εἶναι χτενισμέ-
να σὲ τρεῖς κώτσους. Ἀπ' τ'
αὐτιά του κρέμονται δυὸ μεγά-
λοι χρυσοὶ κρίκοι.

Πλάϊ στὸν ἀλόκοτο Γίγαντα
βρίσκονται καθισμένες ἡ Τζέιν
κι' ἡ Ταταμπού. Τὰ μάτια τους
κόκκινα. Βουρκωμένα.

Σὲ λίγο ὁ Μάγος τῆς Φυλῆς
θ' ἀρχίσει τὴν τελετὴ τοῦ γά-
μου. Οἱ δυὸ πανώριες γυναικες
θὰ γίνουν παντοτεινὲς σκλάβες
τοῦ τρομεροῦ Φύλαρχου.

Ὁ Ποκοπικό μουρμουρίζει
σιγὰ:

— Μπράβο τοῦ μπάρμπα Νᾶυ-
λον! Δυὸ-δυὸ τίς νυμφεύεται!

Ἡ Χουχού ἀναστενάξει:

— Ἀλίμονο! Μόνον ἐγὼ θὰ
μείνω... νύμφη ἀνύμφευτος!
Κι' ἂς εἶμαι μοῦρλια, πὺν κακο-
χρόνο νάχω! Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας:

Ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας Γκα-
οῦρ δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ ἄλ-
λο. Σὰν κεραυνὸς ἀντηχεῖ τὸ
τρομαχτικὸ οὐρλιαχτό του. Σὰν
μανιασμένο λιοντάρι χύνεται νὰ
σπαράξει τὸν ἀπαίσιο Γυάλينو
Γίγαντα.

Τί παρᾶξενο ὅμως! Ὁ Ταρ-
ζάν δὲν κουνιέται ἀπ' τὴ θέση
του. Δὲν δείχνει καμμιά διάθε-
ση νὰ τρέξει ξωπίσω του. Νὰ
τὸν βοηθήσει.

Ὁ γιγαντόσωμος Φύλαρχος ἀ-
κούει τὴν τρομερὴ κραυγὴ τοῦ
Γκαοῦρ. Ρίχνει ἀνήσυχη ματιά
στὸ μελαψὸ ἀγνωστὸ παλικάρι.
Τὸ βλέπει νὰ τρέχει μανιασμένο
κατὰ πάνω του. Καταλαβαίνει
πὼς ἔρχεται ν' ἀρπάξει τίς δυὸ
πανώριες σκλάβες.

Ἀμέσως πετιέται ὀρθός. Μὲ δυὸ φοβερὲς γροθιὰς σωριάζει ἀναισθητὲς κάτω τὴν Ταταμποῦ καὶ τὴ Τζέιν. Ταυτόχρονα σχεδὸν ἀρπάζει τὸ κοντάρι καὶ τὴν ἀσπίδα του. Παίρνει στάση ἄμυνας. Περιμένει ν' ἀντιμετωπίσει τὸν ἀναπάντεχον ἀντίπαλο.

Ὁ Γκαοὺρ κάνει ἐπίθεση μονάχα μὲ τὸ ρόπαλό του. Μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα ποὺ δίνει σπάττει στὰ δυὸ τὸ κοντάρι τοῦ Γίγαντα. Μὲ τὸ δεύτερο, κάνει νὰ ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια του ἡ βαριά γερὴ ἀσπίδα.

Τώρα ὁ τρομερὸς Φύλαρχος εἶναι ἀοπλος...

Ἀμέσως κι' ὁ ὑπέροχος Γκαοὺρ πετάει τὸ ρόπαλό του.

Οἱ δυὸ τρομεροὶ ἀντίπαλοι πιάνονται ἀμέσως στὰ χέρια. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται σὰν λυσσασμένοι Δράκοι!

Οἱ γιγαντόσωμοι Ἀραπάδες παρατάνε τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια τους. Μαθεύονται γύρω—τριγύρω στοὺς δυὸ μονομάχους.

Στὰ χέρια σφίγγουν μὲ λύσσα τὰ φοβερά τους κοντάρια. Βρίσκονται σὲ ἄγρια ἀναμονή...

Ἀλίμονο στὸ μελαψὸ παλικάρι ἂν νικήσει... Ὅλοι μαζί θὰ χυθοῦν πάνω του. Θὰ τὸν κάνουν χίλια κομμάτια!..

Ἡ μάχη τῶν γιγάντων συνεχίζεται. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή γίνεται πὺρ τρομαχτικὴ.

Ὁ ἀτρόμητος καὶ δοξασιμένος συμπατριώτης μας ξεπερνάει αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό!

Οἱ γροθιὰς του πέφτουν σὰν κερανοὶ πάνω στὸ διάφανο κορμὶ τοῦ Γίγαντα. Τοῦ τσακίζουν

τὰ κόκαλα!..

Πίσω ἀπ' τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐξακολουθεῖ νὰ μένει ἀκίνητος. Παρακολουθεῖ μ' ὀρθάνοιχα μάτια τὸ μακελιὸ ποὺ γίνεται...

Ὁ Ποκοπίκο παραξενεύεται. Μουρμουρίζει χαμένα:

— Μπαρμπαμεγαλειότατε, δὲν εἶσαι οὐδόλως ἐν τάξει!.. Ὁ Γκαουράκος χαροπαλεῖται κι' ἐλόγου σεν σπάξεις πλάξ!.. Πολὺ ἔχεις σκαρτέψει, ἀδερφέ μου! Ἔτσι μοῦρχεται νὰ τραβήξω τὴ γατζάρα καὶ νὰ σὲ σφάξω! Ἀλλὰ φοβᾶμαι πὼς μετὰ, θὰ μὲ μουρλάνεις στὴν καρπαζά!

Ἡ ψυχὴ τῆς Χουχοῦς ἔχει πάει στὴν Κούλουρη, ποὺ λένε! Ἡ ἀμοιρὴ πυγμαία τρέμει σὰν ψάρι στὴ στεριά. Ψιθυρίζει στὸ Νᾶνο:

— Τοῦ λόγου μου λέω νὰ παγαίνουμε, σιγὰ—σιγὰ... Ἀργήσαμε πολὺ, χρυσό μου! Ὁ ἀνησυχήσει ὁ... Καθαρόαιμος!

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Ἡ ἀμοιρὴ πυγμαία δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια της.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκαοὺρ δίνει τρομερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ Γυάλινος Γίγαντας κλονίζεται. Εἶναι ἑτοιμος νὰ σωριαστεῖ κάτω.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας εἶναι πιά φανερό πὼς θὰ βγεῖ νικητής. Ἐτοιμάζεται τώρα νὰ τοῦ δώσει δευτέρη γροθιά. Σίγουρα αὐτὴ θάναί κι' ἡ τελευταία.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σκύβει ἀμέσως κάτω. Ἀρπάζει στὸ δεξί του χέρι μὰ μεγάλῃ

πέτρα. Σάν σίφουνας ξεχύνεται
πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο μονο-
μάχων. Φτάνει πίσω ἀπ' τὸν
Γκαούρ. Τὸν χτυπάει δολοφονι-
κὰ στὸ κεφάλι.

Ὁ ὑπέρροχος Ἕλληνας γίγαν-
τας βγάζει βραχνὸ πονεμένο
βογγητό. Σωριάζεται ἀναίσθη-
τος κάτω !

Ὁ Ταρζάν πετάει πέρα τῆ
ματομένη πέτρα. Γονατίζει μὲ
σεβασμὸ μπροστὰ στὸν κατὰ-
πληκτο, Γυάλινο γίγαντα. Ψιθυ-
ρίζει ταπεινά :

— Συχώρεσέ με Ἀρχοντα !
Ἔκανα κατὰ χωρὶς τὴν ἀδειά
σου. Χωρὶς νὰ μὲ διατάξεις.
Ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ κάνω
ἄλλοιως. Φοβήθηκα μήπως ὁ
κακοῦργος αὐτὸς ἀδελφός μου
προφτάσει καὶ σοῦ κάνει κακό !

Ὁ Φύλαρχος γουρλώνει ἀπὸ
κατάπληξη τὰ μάτια. Μουρμου-
ρίζει χαμένα :

— Ἀδελφός σου ! Χτύπησες
λοιπὸν τὸν ἀδελφό σου γιὰ νὰ
σώσεις ἑμένα ;

Ὁ Ταρζάν ἀποκρίνεται μὲ τὸν
ἴδιο βαθὺ σεβασμὸ :

— Ναί. Ἀρχοντά μου !.. Για-
τὶ δὲν ἤθελα νὰ χάσεις τὴ ζωὴ
σου ἐσύ, πὺν θὰ μᾶς ἔκανες τὴ
μεγάλῃ τιμὴ νὰ παντρευτεῖς τίς
δύο ἀδελφές μας !..

Ὁ Γυάλινος Γίγαντας γυρίζει
καὶ κυττάζει τίς ἀναίσθητες γυ-

ναῖκες. Ἐρωτάει πάλι :

— Εἴσαστε ἀδελφια λοιπὸν ὅλοι ;

— Ναί, πολυχρονεμένε Βασι-
λιά ! Ὅμως ὁ ἀδελφός μου αὐ-
τός, δὲν ἤθελε νὰ γίνεις γαμπρός
μας !.. Γι' αὐτὸ τὸν χτύπησα !..

Ὁ Ποκοπίκο κρυμμένος πίσω
ἀπ' τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα, γυρί-
ζει στὴ Χουχού. Ψιθυρίζει :

— Μυστήρια πράγματα ! Δὲν
καταλαβαίνω τίποτα !..

Ἡ «μαύρη γόησσα» τὸν κυτ-
τάζει μὲ περιφρόνηση :

— Τέτοιος βλάξ πὺν εἶσαι, πὺς
νὰ καταλάβεις ;! Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας !

Ὁ Γυάλινος Γίγαντας ἀγκα-
λιάζει μ' ἀγάπη τὸν Ταρζάν.
Τρίβει τὴ μύτη του πάνω στὴ
δική του. Εἶναι σάν νὰ τὸν...
φιλάει !

Τέλος διατάζει τοὺς ἀραπά-
δες του :

— Νὰ φέρετε ἀμέσως τίς δύο
γυναῖκες στὸ Παλάτι. Αὐτὸν
τὸν κακοῦργο νὰ τὸν ἀφήσετε
ἐδῶ... Πρέπει καὶ τὰ ὄρνια νὰ
χορταίνουν πότε - πότε !..

Γυρίζει ἀμέσως στὸ λευκὸ σω-
τῆρα. Τοῦ λέει :

— Εἶσαι ὁ πιὸ καλὸς φίλος πὺν
ἔχω.. Ἐλα νὰ σὲ φιλοξενήσω
στὸ Παλάτι μου...

Ξεκινοῦν ἀργὰ κι' οἱ δύο...

Στὸ μεταξὺ οἱ γιγαντόσωμοι
μαῦροι ἔχουν σηκώσει τὴν Τα-

εμπού και τῇ Τζέιν. Προχω-
ροῦν μπροστά...

Ὁ ἀνάσθητος Γκαούρ μένει
μονάχος τώρα κάτω. Κοντά στίς
φωτιές π' ἀρχίζουν νά σβύνουν...

Ἔχει ἀρχίσει νά νυχτώνει
πιά. Τό σκοτάδι σκεπάζει ἀργά
τὴν ἄγρια τροπικὴ φύση!..

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού,
ἀφήνουν νά σκοτεινιάσει καλά...
Τέλος βγαίνουν μὲ κάθε προφύ-
λαξη ἀπ' τὴν πρυψώνα τους..
Τρέχουν σὸ μέρος πού βρίσκεται
ἀκίνητο τὸ μελαψὸ κορμὶ
τοῦ Ἑλληνα...

Ὁ νάνος ἀφουγκράζεται μ' ἀ-
γωνία τὴν καρδιά του. Ψιθυρί-
ζει πένθιμα :

— Δυστυχῶς... Χτυπάει ἀκόμα
ἡ ἀτιμὴ !

Ἡ πυγμαία ἔχει φάει πολλὲς
φορὲς ξύλο ἀπ' τὸν Γκαούρ.
Μουρμουρίζει :

— Ἔτσι εἶναι, χρυσό μου !
Κακὸ σκυλί, ψόφο δὲν ἔχει!..

Ὁ Ποκοπίκο τὴν πληρώνει
τοῖς μετρητοῖς :

— Σωστὴ παρσιμία ! Ἐξ αἰ-
τίας τούτου ζῆς ἀκόμα κι' . . .
ἐλόγου σου ! Ἀλλοιῶς θὰ σὲ
εἶχα σφάξει !

Μὰ ὅλ' αὐτὰ εἶναι λόγια κι'
ἀστεῖα. Ἡ «μαύρη γόησσα» ἔχει
χρυσὴ καρδιά στο βάθος. Ἀνα-
λαβαίνει ἀμέσως ὑπηρεσία.

Πλένει πρῶτα τὴν πληγὴ

τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Μαζεύει
ἀπὸ γύρω θαυματουργὰ βοτάνια.
Τὰ βάζει πάνω στο ματωμένο
χτύπημα τῆς πέτρας. Ὁ Γκα-
ούρ δὲν θ' ἀργήσει νά συνέλθει.

Ὁ Ποκοπίκο κυττάζει μὲ
θαυμασμό τὴ Χουχού. Τὴν κα-
μαρώνει πού τὰ καταφέρει τό-
σο καλά. Ἐνθουσιάζεται. Μουρ-
μουρίζει κάπως πιδ δυνατὰ :

— Νὰ μοῦ ζήσεις... ἀνθυπο-
χούλχα μου ! Ὁ Θεὸς ἵνα σοῦ
κόβει μέρες καὶ νά σοῦ δίνει
μυαλά !

ΒΡΑΧΝΟ ΒΟΓΓΗΤΟ !

Ὁ τρομερὸς Γυάλινος Γίγα-
ντας φτάνει μὲ τὸν Ταρζάν στο
Παλάτι. Μπαίνουν μέσα.

Οἱ Ἀραπάδες ἔχουν κιόλας
συνεφέρει τὶς δυὸ πανώριες γυ-
ναῖκες.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
μαζὶ μὲ τὸν καινούριο φίλο του
κάθονται μπροστὰ σ' ἓνα πλού-
σιο τραπέζι, Τρῶνε κι' οἱ δυὸ
μὲ μεγάλη ὄρεξη καὶ κέφι ! Κά-
νουν σχέδια γιὰ νά συνεργαστοῦν.
Νὰ κατακτήσουν ὅλες τὶς Ζούγ-
κλες. Νὰ γίνουν αὐτοὶ μονάχα
οἱ δυὸ παντοδύναμοι βασιλιά-
δες !

Ἡ Τζέιν κι' ἡ Ταταμπού κυτ-
τάζουν χαμένα τὸν Ταρζάν. Δὲν
πιστεύουν στὰ μάτια τους. Στ'
αὐτιά τους.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
δὲν κρατιέται. Φωνάζει ἄγρια :

— Πέσ' μου Ταρζάν ! Εἶσαι
λοιπὸν στ' ἀλήθεια φίλος μ' αὐ-
τὸ τὸν κακοῦργο ;

Ὁ σύντροφός της μανιάζει.
Πιετιέται ὀρθός. Τὴ χτυπάει μὲ
δύναμη καὶ λύσσα. Τὸ πρόσωπο
τῆς πανώριας γυναίκας γεμίζει
αἵματα !

Ὁ μεθυσμένος Γυάλινος Γί-
γαντας καγχάζει μὲ ἱκανοποίηση.

Ἡ Ταταμποῦ εἶναι ἔτοιμη νὰ
χυθεῖ πάνω στὸν Ταρζάν. Νὰ
τὸν σπαράξει μὲ νύχια καὶ δόν-
τια. Ὅμως δὲν προφταίνει. Ἐ-
κείνος, μὲ σπρωξιὲς καὶ κλω-
τσιές, στέλνει καὶ τὶς δυό τους
στὸ πλαιῖο διαμέρισμα τοῦ χορ-
ταρένιου Παλατιοῦ.

Τὶς ἀφήνει ἐκεῖ. Οὐρλιάζει ἀ-
παίσια :

— Θὰ παντρευτεῖτε τὸ μεγά-
λο Ἀφέντη σας ! Ἀλλοιῶς θὰ
σᾶς σφάξω ἐγώ ! Μὲ τὰ ἴδια

μου τὰ χέρια !

Ἀμέσως ξαναγυρίζει κοντὰ
στὸ Γυάλινο Γίγαντα. Συνεχί-
ζουν τὸ φαγοπότι τους.

Οἱ ὄρες περνᾶνε γρήγορα.
Κοντεύουν μεσάνυχτα !

Ἐξω ἀπ' τὴ μεγάλη εἴσοδο
τοῦ χορταρένιου Παλατιοῦ στέ-
κουν ἀκίνητοι δυὸ γιγαντόσωμοι
μαῦροι φρουροί. Ἐχουν ἀρχίσει
νὰ νυστάζουν.

Ξαφνικὰ τὰ γλαρωμένα μάτια
τους γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο !

Μέσα ἀπ' τὸ Παλάτι τοῦ Βα-
σιλιά τους ἀκούγεται βραχνό πο-
νεμένο βογγητό :

— Ὠωωχχχ !

ΤΕΛΟΣ 93ης ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ

Ἡ πιὸ συναρπαστικὴ Περιπέτεια ἀπ' ὅσες
ἔχει γράψει μέχρι σήμερα ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ὁ συγγραφέας μὲ τὴ μαγικὴ πέννα.
Κανέννας δὲν πρέπει νὰ μείνει χωρὶς νὰ
διαβάσει τὸν

ΕΦΙΑΛΤΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Θὰ εἶναι κάτι

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ"

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ
ΚΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ

ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Είναι τὰ πιὸ ὁμορφα καὶ διδακτικὰ βιβλία ποὺ
μπορεῖ νὰ προσφέρει κανεὶς σ' ἓνα Ἑλληνόπουλο.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ"

στὴν τελευταία λευκὴ σελίδα τῆς βιβλιοδεσίας
του, ἔχει μιὰ στρογγυλὴ σφραγίδα ποὺ γράφει:

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ὅποιος ἀγοράζει τὸν τόμο αὐτὸν νὰ κόβει καὶ
νὰ μᾶς στέλνει τὴ σφραγίδα αὐτή. Θὰ
τοῦ στέλνουμε ἀμέσως ἓνα ὁμορφο

ΕΝΘΥΜΙΟ

ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ :

Κλᾶψτε Μαννάδες, κλᾶψτε !
Ξανακυκλοφορεῖ ἡ θρυλικὴ καὶ κοσμο-
ξακουσμένη Τευχάρα

ΤΟΥ

ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

Σὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ μορφὴ
ἀπὸ ἐκείνη ποῦχαν κυκλοφορήσει
τὰ 8 πρῶτα τεύχη της.

**Εἶναι κατιπὺ οὐ θάσας καταγίλησει
κατι πὺ οὐ θ' ἀφήσει ἐποχὴ**

Ἕνα σᾶς λέμε μόνο :

Οἱ φιγοῦρες θὰ συνεχιστοῦν.

Κάθε τεῦχος τώρα, θὰ εἶναι μιὰ
ὀλόκληρη θεατρικὴ Παράσταση !

Ἑτοιμαστεῖτε ὅλοι νὰ παίξετε
τὸ καλοκαῖρι :

“ΠΟΚΟΠΙΚΟ,,

Μεθαύριο τήν Πέμπτη

26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1952

κυκλοφορεῖ σ' ὁλόκληρη τήν Ἑλλάδα
καί στό Ἐξωτερικό

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΠΟ ΤΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

τοῦ **ΝΙΚΟΥ ΡΟΥΤΣΟΥ**

Με τὸν τίτλο :

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΑ

Εἶναι μιὰ φανταστική ἱστορία
διδασκτική, ἐνδιαφέρουσα, συναρπαστική.

ΠΟΤΕ ΑΛΛΟΤΕ

δὲν ἔχετε διαβάσει ἓνα τόσο ὁμορφο
καὶ ἰγνητευτικό Παραμῦθι.

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

θὰ ξετρελλαθεῖτε.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2.000

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ! ΘΡΙΑΜΒΟΣ !

Ἡ μεγαλύτερη καινοτομία πού ἔχει γίνει
ποτέ σέ ἑλληνικό Περιοδικό.

ΚΑΘΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

τοῦ θρυλικοῦ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»
μπορεῖ νά κερδίζει ἀπό τήν ἐργασία του

100.000 ΔΡΑΧΜΕΣ
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἶναι κάτι πού θά συνταράξει
τὰ Ἑλληνόπουλα.

Παρακολουθεῖστε ὅλοι
τὴ μεγάλη καινοτομία μας.

ΟΣΟΙ ΕΧΕΤΕ ΟΡΕΞΗ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ

ΕΚΑΤΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΕΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὅχι Διαγωνισμοί. Ὅχι Βραβεῖα.
Μονάχα μὲ τὴ δουλειά σας.
Μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου σας.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΣΥΜΠΕΘΕΡΙΑΣΟΥΜΕ

Ο κ. ΝΙΚΟΣ ζητάει

ΚΟΥΜΠΑΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΥΜΠΑΡΕΣ,

για να βαφτίσουν το καινούριο καταπληκτικό
τεύχος του

**ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ & ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ**

που σύντομα θα κυκλοφορήσει σε ολόκληρη την
'Ελλάδα και στο 'Εξωτερικό.

ΕΜΠΡΟΣ ΛΟΙΠΟΝ

τά πάρα κάτω όκτώ γράμματα :

A. A. Δ. E. I. K. P. T.

Είναι τοποθετημένα σε αλφαβητική σειρά. 'Εσείς
αλλάχτε τους θέση. Φτιάχτε μ' αυτά έναν όμορ-
φο και πρωτότυπο τίτλο.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

κάθε ΚΟΥΜΠΑΡΟΥ και κάθε ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ
που θα στείλουν σωστή λύση, θα δημισιεύονται
μόνιμα σε όλα τα Τεύχη και σ' όλα τα εκατομ-
μύρια αντίτυπα που συνολικά θα κυκλοφορήσουν
στην 'Ελλάδα και στο 'Εξωτερικό.

ΟΙ ΚΟΥΜΠΑΡΟΙ ΚΙ' ΟΙ ΚΟΥΜΠΑΡΕΣ

θα δικαιούνται ν' αγοράζουν το τεύχος από τα
Γραφεία μας με έκπτωση

50 %

Γράψτε στη διεύθυνση :

ΝΙΚΟΝ Β. ΡΟΥΤΣΟΝ

'Αγίου Μελετίου 93 β—ΑΘΗΝΑΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ έχθροί :

Σήμερα έχουμε να μιλήσουμε για πολλά πράγματα.

Πρώτα-πρώτα για τὰ γράμματα πού στέλνουν μερικά παιδιά, χωρίς νά βάζουν γραμματόσημα.

‘Όπως κι’ άλλοτε σὰς έχω πει, για νά τὰ παραλάβω ἐγώ, αὐτὰ τὰ γράμματα, πληρώνω διπλή τὴν αξία τῶν γραμματοσήμων πού δὲν ἔχετε βάλει. ‘Ετσι συνέχεια, ἐπὶ τριάντα ἐπτὰ βδομάδες τώρα, πληρώνω ἀπὸ 50 μέχρι 100 χιλιάδες δραχμὲς τὴν ἡμέρα.

Μέχρι σήμερα δὲν ἄφησα κανένα γράμμα χωρίς νά τὸ παραλάβω. ‘Όμως κουράστηκα πιά. ‘Εξαντλήθηκα. Δὲν μπορὸ ν’ ἀντέξω ἄλλο σ’ αὐτὸ τὸ κακό !

Γι’ αὐτό, μὲ μεγάλη μου λύπη ἀναγκάστηκα νά εἰδοποιήσω τὸ Ταχυδρομεῖο, πὼς ἀπὸ σήμερα παύω πιά νά πληρώνω καὶ νά παραλαβαίνω ὅσα γράμματα δὲν ἔχουν πᾶνω στὸ φάκελλο τὰ κανονικά τους γραμματόσημα.

Εἰδοποιῶ λοιπὸν τοὺς καλοὺς μου φίλους κι’ ἐχθροὺς, πὼς στὸ ἐξῆς τὰ γράμματα πού στέλνουν χωρίς γραμματόσημα, δὲν θὰ φτάνουν ποτὲ στὰ χέρια μου. Θὰ πετιῶνται στὰ σκουπίδια τοῦ Ταχυδρομείου.

Θὰ μιλήσουμε * * * ἐπίσης σήμερα καὶ γιὰ ἓνα ἄλλο θέμα. Γιὰ τίς 100 000 τὴν ἐβδομάδα πού μπορεῖ νά κερδίζει μὲ τὴν ἐργασία του, ὅποιος ἔχει ὄρεξη γιὰ δουλειά,

Σὰς ὀφείλει
ὁ Κ^{ος} Νίκος

Λοιπὸν : ‘Επειδὴ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶμαι φανερά ἀπασχολημένος, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ βοηθοῦ καὶ συνεργάτες στίς ἐκδόσεις μου !

Τὸ ὄνειρό μου ἦταν πάντα νά κάνω μιά πρωτοφανῆ ἐκδοση στὴν Ἑλλάδα. Νά κυκλοφορήσω δυὸ μεγάλους τόμους μὲ 500 παιδικὰ παραμῦθια τὸν καθένα. ‘Όπως τὰ παραμῦθια αὐτὰ νὰ μὴν εἶναι οὔτε δικὰ μου, οὔτε κανενὸς ἄλλου ἐπαγγελματία συγγραφέα. Νὰ τὰ ἔχουν γράψει ἀποκλειστικά καὶ μόνον παιδιά. ‘Αγόρια καὶ κορίτσια.

Τὰ παραμῦθια τοῦ ἐνὸς τόμου θὰ εἶναι ὅλα γραμμένα ἀπὸ

ἀγορία. Τοῦ ἄλλου τόμου, ἀπὸ κορίτσια. Μὲ λίγα λόγια θὰ εἰ-
ναι δυὸ βιβλία μὲ Παραμῦθια
γὰ Παιδιά, γραμμένα ἀπὸ Παι-
διά.

Ἐμπρὸς λοιπόν : Τώρα πού
σταματοῦν τὰ Σχολεῖα, ἔχετε
ὅλο τὸν καιρὸ νὰ ἐργασθεῖτε.
Καὶ θᾶναι μεγάλη χαρὰ νὰ κερ-
δίσετε μὲ κόπο καὶ ἰδρώτα, τὰ
πρῶτα χρήματα τῆς ζωῆς σας.

Γιατὶ ἐγώ, κάθε καλὸ παρα-
μῦθι πού θὰ γράφετε, θὰ τὸ ἀ-
γοράζω καὶ θὰ τὸ πληρώσω
πρὸς 100 χιλιάδες δραχμές. Φτά-
νει νὰ εἶναι πρωτότυπο καὶ ἀ-
πόλυτα δικό σας. Νὰ μὴν εἶναι
δηλαδὴ μεταφρασμένο, ἢ δια-
σκευασμένο καὶ νὰ μὴ τῷχετε
διαβάσει πούθενά, ἢ ἀκούσει ἀ-
πὸ κανέναν.

Τὰ παραμῦθια αὐτὰ πρέπει
ἀκόμα νὰ ἔχουν ὑπόθεση, πλο-
κὴ καὶ ἐνδιαφέρον. Νὰ εἶναι κα-
θαρογραμμένα καὶ γραμμένα μό-
νο στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ.

Τὰ Παραμῦθια πού θὰ μοῦ
στελνετε, δὲν θὰ τ' ἀγοράζω ὅ-
λα. Θὰ πληρώσω μονάχα ἐκεῖνα
πού κατὰ τὴ γνώμη μου κάνουν
γὰ τὴν ἐκδοσὴ τῶν δύο Τόμων
πού σᾶς μίλησα πάρα πάνω.

Γι' αὐτά, θὰ στέλνω ἀμέσως
στὴ Διευθύνσή σας μιὰ Ταχυ-
δρομικὴ Ἐπιταγὴ ἑκατὸ χιλιά-
δων δραχμῶν. Θὰ δημοσιεύω δὲ
τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως (ἀγο-
ριοῦ ἢ κοριτσιοῦ) τῇ διευθύνσῃ
τοῦ καὶ τὸν ἀριθμὸ ἀριθμοῦ τῆς
Ταχυδρομικῆς Ἐπιταγῆς τῶν
100 χιλιάδων πού θὰ ἔχω στεί-
λει.

Ἡ ὁρθογραφία καὶ ἡ σύνταξι
στὰ Παραμῦθια πού θὰ μοῦ
στελνετε, δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν.

Ἐκεῖνο πού θὰ προσέχω ἐγώ
εἶναι, ὅπως καὶ πάρα πάνω σᾶς
εἶπα, ἡ πρωτοτυπία, ἡ ὑπόθεση,
ἡ πλοκὴ, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ
καθαρογραφία τοῦ κειμένου. Τι-
ποτε ἄλλο.

Ἄν μάλιστα ἔνα Παραμῦθι
εἶναι καλὸ, ἀλλὰ ἔχει λάθη, θὰ
τὸ διορθώσω ἐγώ.

Τὴν ἐλευθερίᾳ αὐτῇ (στὴν ὁρ-
θογραφία καὶ στὴ σύνταξι,) δὲν
σᾶς τὴ δίνω γιατί μοῦ ἀρέσει
τὰ Παραμῦθια πού θὰ στέλνετε
νὰ εἶναι ἀνορθόγραφα καὶ ἀσύν-
τακτα. Ὅχι. Τὸ κάνω γὰ νὰ
τολμήσουν νὰ γράφουν καὶ τὰ
παιδιά ἐκεῖνα πού εἶχαν τὴν ἀ-
τυχία νὰ μὴ μάθουν πολλὰ γράμ-
ματα.

Καὶ ἓνα ἄλλο ἀκόμα. Ὅσα
παραμῦθια θὰ ἀγοράζω ἀπὸ
σᾶς μὲ τὴν τιμὴ τῶν 100.000
δραχμῶν τὸ ἓνα, θὰ ἔχω τὸ δι-
καίωμα, μέχρι πού νὰ ἐκδοθοῦν
οἱ δυὸ μεγάλοι Τόμοι, νὰ τὰ
δημοσιεύω (μὲ τὸ ὄνομά σας
πάντοτε) καὶ στὰ τεύχη Παρα-
μυθίων πού ἀρχίζω νὰ κυκλο-
φορῶ ἀπὸ μεθαύριο Πέμπτη
(26 Ἰουνίου 1952). Στὰ τεύχη
αὐτά ἐπίσης θὰ δημοσιεύονται
οἱ τίτλοι τῶν Παραμυθίων πού
θὰ ἀγοράζω, τὰ ὀνόματα καὶ οἱ
διευθύνσεις τῶν Συγγραφέων
τούς, καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν Τα-
χυδρομικῶν Ἐπιταγῶν πού θὰ
στελνῶ γὰ τὴν πληρωμὴ τους.

Ἐμπρὸς λοιπόν Παιδιά ! Ἐρ-
γασθεῖτε γὰ νὰ κερδίζετε τὰ
μικρά σας ἔξοδα. Πόσοι ἀπὸ
σᾶς θὰ ἔχετε ταλέντο συγγρα-
φέως, χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε.

Γράψτε καὶ στείλτε μου Πα-
ραμῦθια πρωτότυπα, ἠθικά, χρι-
στianικά καὶ πατριωτικά. Κι' ἐ-

σεῖς θὰ ὠφεληθεῖτε κι' ἐμένα
θὰ ξεκουράσετε.

Στὸ 1ο τεύχος τῶν Παραμυ-
θῶν μου ποὺ θὰ κυκλοφορήσει
μεθαύριο τὴν Πέμπτη, θὰ βρεῖ-
τε κι' ἄλλες λεπτομέρειες.

Μέχρι τὴ στιγμὴ ^{**} σωστὲς, ἢ
περίπου σωστὲς ἀπαντήσεις στὸ
αἰνίγμα «ΖΑΛΑΧ - ΚΡΑΟΥΖ»,
ἔστειλαν καὶ οἱ ἐξῆς ἀκόμη :

"Αγγελος Β. Χόρτης. Ὁδὸς
Βιλαμόβιτς 8, Γαλάτσι Ἀθηνῶν.
Χρήστος Γεωργουτσάκος, Κρα-
τεροῦ 17, Κουλόνα Ἀθηνῶν.
Ἀθανάσιος Ἰορδανίδης, Φι-
λαδελφείας 37, Βόλος. *Στέφα-
νος Σταμούλης*, Στάσις Καλα-
μακίου, Παλ. Φαλήρου Ἀθηνῶν.
Ἰωάννης Σκαρέας, Κόρακα 3
Ῥέθυμνον Κρήτης, *Δημήτριος
Κόκορος*, Ζευγαράκιον Μακρυ-
γναίης, Μεσολογγίου. *Ἀντώνιος
Καβαλιέρος*, χωρίον Τριοβασά-
λον, Νήσος Μήλος. *Σωτήριος
Καραμπίνας*, Φιλιότες-Θεσπρω-
τίας Ἡπείρου. *Ἐλευθέριος
Κουτουρίσης*, Μοσχολόεως 32,
Ἀθῆναι. *Ἀναστάσιος Ι. Βάρ-
δας*, Εὐβοίας 63, Δραπετσώνα,
Πειραιεύς.

Καὶ αὐτοὶ ὅλοι νὰ πᾶσουν νὰ
ἀγοράζουν τὸ τεύχος. Ἀπὸ τὸ
ἀρ. 37, θὰ τὸ λαβαίνουν κανο-
νικά κάθε ἐβδομάδα, μὲ τὸ Τα-
χυδρομεῖο.

Ἐπίσης παρακαλῶ ὅλους ὁ-
σους ἔστειλαν σωστὲς λύσεις, νὰ
μᾶς στέλουν καὶ τὶς φωτογρα-
φίες τους. Θὰ δημοσιευθοῦν
στὰ τεύχη «Γκαοὺρ-Ταξάν».

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, θὰ δη-

μοσιεύσω κι' ὄσους ἄλλους ἔχουν
στείλει σωστὲς λύσεις.

Καὶ τώρα μιὰ ^{**}ματιὰ στὰ γράμ-
ματα :

Ν. Φανόν. Στὴν κατάσταση
τῶν κονκαρδῶν δὲν ὑπάρχει τ'
ὄνομά σου. Ὑπάρχει ὅμως κά-
ποιος Ν. Φανιόλας, ποὺ τοῦ
στείλαμε τὴν κονκάρδα. Μήπως
εἰσάι ἐσύ; Γράψε μας. *Ε.
Κουρνιανάκη*. Σ' εὐχαριστῶ
γὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια.
Σοῦ στέλνω τὸ τεύχος. *Κ. Σκού-
πουρα*. Στείλε μας διευθύν-
σεις γιὰ τὶς ταυτότητες ποὺ ζη-
τᾷς. *Α. Ψημικάκη*. Δὲν πει-
ράζει. Θὰ πετύχεις ἄλλοτε. *Γ.
Χ. Πηλιχόν*. Σοῦ ἔστειλα κον-
κάρδα καὶ ταυτότητα. *Α. Βρα-
τσάλη*. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ
καλὰ σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὴν
Πινακοθήκη. *Β. Ἀλιβιζάτον*.
Μοῦ εἰxes γράψει πὼς σοῦ λεί-
πουν μερικὰ τεύχη ἀπ' τὴ σει-
ρά. Τώρα βλέπω πὼς σοῦ λεί-
πουν σχεδὸν ὅλα... *Νέλσων
Σμυρναῖον*. Δὲν πειράζει. Θὰ
πετύχεις ἄλλοτε. *Δ. Καρατζά-
ναν*. Τὸ ἴδιο κι' ἐσύ. Ταυτότη-
τες σοῦ στέλνω. *Σ. Νεόφυτον*.
Παρά λίγο νὰ δώσεις σωστὴ λύση
στὸ αἰνίγμα Ζαλάχ-Κράουζ. *Σ.
Δομβάρδον*. Σοῦ στέλνω τὶς
ταυτότητες τῆς ὁμάδος σου. *Ν.
Γ. Ὁραδιαν*. Ἀπὸ τὰ χρήματα
ποῦ ἔστειλες γιὰ ν' ἀγοράσεις
τεύχη μας, περισσεύουν δοχ.
7500. Τί θὰ γίνουν; Γράψε
μας. *Π. Τρίκιαν*. Δὲν πειράζει.
Θὰ πετύχεις ἄλλοτε. *Β. Νταλά-
ση*. Τὸ ἴδιο κι' ἐσύ. *Α. Πα-
παθεοδώρου*. Σοῦ στέλνω τὰ
τεύχη. Ἡ βιβλιοθεσία στοιχίζει
δοχ. 5000 καὶ 2000 ἔξοδα ἀπο-

στολής. Ταυτότητα έχεις ξανά-
πάρε, όπως φαίνεται απ τὸ
Μητρώο μας.

Κ. Καραμαλίκη. Σοῦ στέλνω
τὴν κονκάρδα. **Ν. Βασιλάκη.**
Κρήτην, θὰ σοῦ στείλω τὴν Πι-
νακοθήκη πού ζητᾷς. **Σ. Σακ-
κᾶν.** "Όλα τὰ παιδιὰ τῆς "Ομά-
δος πού ζητοῦν ταυτότητες, ἔ-
χουν πάρει στὸ παρελθόν. Γιατί
βρὲ παιδιά, δὲν μὲ λυπόσαστε ;
Ν. Καρβούνην. Σοῦ στέλνω τὶς
ταυτότητες. **Β. Ἀλιβεϊζάτον.**
Σοῦ ἔχω γράψει πάρα πάνω. **Μ.
Φωτιάδην.** Σοῦ στέλνω ταυτό-
τητα καὶ Πινακοθήκη. **Θ. Δελι-
γιάννην.** Σοῦ ἔστειλα τὴν κον-
κάρδα. Τί ἄλλα τεύχη περιμέ-
νεις καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ; **Α. Μαν-
δέιην.** Συγχαριτήρια. **Β. Μπαρ-
μπάγιάννην.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ
τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Σοῦ
στέλνω τὶς ταυτότητες. **Π. Σκου-
ρῆν.** Σοῦ ἔστειλα τὸν τόμο. **Χ.
Βλάχον.** Σοῦ στέλνω τὶς ταυτό-
τητες. **Ι. Μανιατάκον.** Ταυτό-
τητες ἔχετε ὅλοι. Καὶ μάλιστα
τώρα τελευταία βγαλμένες. Για-
τί ζητᾶτε κι' ἄλλες, ἀγαπημένοι
μου ἔχθροί ; **Ξ. Διγάλην.** Σοῦ
στέλνω τὴν ταυτότητα. **Ι. Πρέπ-
παν.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ
σου λόγια. Ταυτότητα σοῦ στέλ-
νω. **Α. Σδέρνιαν.** Δὲν πειράζει.
Θὰ πετύχεις ἄλλοτε. **Γ. Καρα-
γκίσην.** Γιὰ τὶς Πινακοθήκες
ἔχω γράψει ἀμέτρητες φορές. **Σ.
Ζαφειρίου.** Στὴν "Ομάδα σου
μποροῦν νὰ ἐγγραφοῦν ὁσαδήποτε
παιδιὰ. **Ν. Χατούπην.** Δὲν
πειράζει. Θὰ πετύχεις ἄλλοτε.
Μ. Καρασάβαν. Σοῦ στέλνω τρία
τεύχη. **Α. Παπαθεοδώρου.** Σοῦ
ἔστειλα καὶ κονκάρδα καὶ τεύχη.
Ε. Μπαμποῦκον. Γιὰ κονκάρδα

δυστυχῶς δὲν ἔχουμε λάβει χρή-
ματα. Τὰ τεύχη στὰ ἔστειλα.
Χ. Αὐγερινόν. Σ' εὐχαριστῶ
γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ταυτότητα
σοῦ στέλνω. **Α. Πολίτην.** Σ' εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.
Ταυτότητα σοῦ στέλνω. **Α. Πο-
λίτην.** Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου
τὴν καρδιά. Σοῦ στέλνω τὰ τεύ-
χη δωρεάν. **Ἑλλην Ρουσέλη.**
Σοῦ στέλνω τὴν κονκάρδα καὶ
τὸ τεῦχος τοῦ Ποκοπίκο. Εὐχα-
ριστῶ. **Π. Κιουρέλην.** Σ' εὐχα-
ριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.
Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες. **Χ.
Δαγόν.** Σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Σοῦ
στέλνω τὴν ταυτότητα. **Γ. Δά-
ρον.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ
σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὴν ταυ-
τότητα. **Α. Κοκορέμπαν.** "Ε-
στειλα τὸ τεῦχος στὸ ὄνομα τοῦ
Γ. Καραπάνου. **Μαρίαν** καὶ **Δη-
μήτριον Παρισίου.** Σὰς εὐχαρι-
στῶ γιὰ τὰ καλὰ κι' εὐγενικά
σας λόγια. Ταυτότητες σὰς στέλ-
νω. **Μ. Λιβανόν.** Σοῦ στέλνω
ταυτότητα. **Η. Σπανόπουλον.**
Τὸ ἴδιο κι' ἐμένα. **Α. Κουράκον**
Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες τῆς
ὁμάδας σου. **Γ'. Καματερόν.** Δὲν
βρίσκω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω
γιὰ τὸ ὑπέροχο γράμμα σου.
Σοῦ στέλνω ταυτότητες καὶ φω-
τογραφία μου. Θὰ σὰς στείλω
γιὰ ἐνθύμιο μιὰ Πινακοθήκη. Ἡ
φωτογραφία σας θὰ δημοσιευθεῖ.
Α. Παπαδόπουλον. Σ' εὐχαρι-
στῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά
γιὰ τὰ τόσα καλὰ λόγια πού μοῦ
γράφεις. **Γ. Παπαστράτην.** Σοῦ
στέλνω τὴν ταυτότητα. **Θ. Εὐ-
θυμόπουλον.** Σ' εὐχαριστῶ πο-

λύ—πολύ γιά τὰ καλὰ κι' εὐγε-
νικά σου λόγια. **Ι. Ίωακειμίδην.**
Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. **Κ.**
Βούλαργην. Σοῦ στέλνω δωρεάν
τὰ δυὸ ἐξυφύλλα βιβλιοδεσίας.
Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ σου λό-
για. **Κ. Καραμαλίκην.** Τί λε-
πτὰ ἔστειλες; Τί μπλόκ. περιμέ-
νεις; Κοντεῦουμε νὰ τρελλαθοῦ-
με μὲ σένα. Γράψε καθαρά. **Π.**
Μίχαν. Κανένας ποτὲ δὲν νίκη-
σε τὸν Γκαούρ. **Σ. Λομβάρδον.**
Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ σου λό-
για. Σοῦ στέλνω τὴν φωτογρα-

φία μου. **Δ. Παγγούσην.** Σοῦ
στέλνω τὶς ταυτότητες. **Ν. Βα-
λάκον.** Σοῦ στέλνω τὶς ταυτό-
τητες. **Μαρίαν Κομλίτη.** Σ' εὐ-
χαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά
γιά τὰ τόσα καλὰ σου λόγια.
Σοῦ στέλνω ταυτότητα καὶ φω-
τογραφία μου. **Γ. Τσακίρην.**
Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες. **Ν.**
Τσάμην. Τὸ ἴδιο κι' ἔσένα.

Σὰς εὐχαριστῶ
γιά τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον
'Ο Κορ ΝΙΚΟΣ

« ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

'Αριθμ. τεύχους 37

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

'Οδὸς 'Αγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ. Α. ΚΑ'Ι ΤΑΤΖΗΣ** 'Αναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑ'Ι ΤΑΤΖΗ — 'Αναξαγόρα 20—ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ 'Εξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὄσους ἀνήκουν σὲ 'Ομάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Η ΜΕΛΙΣΤΑΛΑΚΤΗ ΜΑΜΖΕΛ

ΧΟΥΧΟΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000